

Pass Andrea: Napraforgó

Előszó

A történet során a gyerekeken keresztül három családot ismerünk meg, s mindben van valami törés: hiányzó felnőttek vagy túlzott elvárásokat támasztó szülők. Ők viszont még mind napraforgók. Még gyerekek, tehát nagy túlélők.

Pass Andrea maga írja és rendezi darabjait; a *Más nem történt, az Újvilág* után most családtörténetet ír. Ebben a családban egy klasszikus narcisztikus anya ural minden színpadi szituációt; hiányzik belőle az empátia, a figyelem, a mások iránti érdeklődés. Tolakodó, végtelenül egoista; ugyanakkor gyanakvó, és folyton védekezik, bár saját elképzelései szerint sosem hibás semmiért. Ez az empátia-hiány végül egyszerűen kegyetlenné teszi.

Az anya az első jelenetben lekési a szülői értekezletet, feltartja a már menni készülő tanárt, kijelenti, hogy férje helyett kell most magát szégyellenie, aki nem jött el. Milyen lehet a férj ezek után? Egy klasszikus, „érzelmileg hiányzó” apa. Jelen van, csak érzelmileg nincs jelen, a figyelmével, érdeklődésével. Kettejüknek van egy tíz éves kislányuk, akire tehát nem sok figyelem jut. A kislány szépen rajzol, ám csak feketét használ, tudjuk meg az első jelenetben. Az anyát nem az érdekli, hogy miért feketével, hol vannak a színek, hanem hogy a verseny szempontjából, ahová az iskola küldi a lányt, ez nem lesz-e baj. Hiszen a világ az anya számára csak látszataiban és külsőségében van jelen, a mélybe nem lehet tekinteni. A darab erénye, hogy egyszerre képes ezt a felszín és a mélyét is megmutatni; éles, játékos jelenetekben, erős szituációkban.

A darab fókuszában a tíz éves Janka áll, aki családjá, iskolai és kortársi kapcsolataiban látható; gazdag viszonyrendszerben. Ő maga az a napraforgó, aki mindig a fény után megy, s fény van is valamennyi a drámában: éppen a saját kortársi közegből és a figyelmes, szeretetteli tanárnőből árad szeretet és érdeklődés iránta. De a dráma azzal végződik, hogy vége az alsó tagozatnak és ennek a kis közösségnek. Nehezebb idők jönnek, úgy sejthető. A történet során a gyerekeken keresztül három családot ismerünk meg, s mindben van valami törés: hiányzó felnőttek vagy túlzott elvárásokat támasztó szülők. Ők viszont még mind napraforgók. Még gyerekek, tehát nagy túlélők.

Az anya előzetes történetét nem ismerjük meg, nem tudjuk, mitől lett ilyenné. A darab csúcspontján megtörténik viszont a teljes összeomlás: a gyerekek iskolai farsangja után az anya végleg elveszti a kontrollt, pszichiátriára szállítják – azaz a férje viteti be. Fontos mozzanat ez is: a patológiás családi kapcsolatokat a család „együtt csinálja”. Az anya a

kezelés után mintha összeszedettebb volna, megpróbál dolgozni, de lényegi változás nem történik.

A napraforgó szimbóluma a gyermek túlélési képességeit hivatott jelezni; hogy mi ennek a kislánynak a további sorsa, nem tudjuk. Nem lesz könnyű felnőttnek lennie.

A Napraforgó bemutatója 2016 februárjában volt a Jurányiban. Remek előadásban, kiváló csapattal.

Tompa Andrea

Anyja, (Janka édesanyja, 30 éves)	Pető Kata
Tanítónő, (30 éves)	Petrik Andrea
Gondnok, Fodrászfiú, Orvos, Kisfiú	Formán Bálint
Janka, (10 éves)	Sztarenki Dóra
Erik, (10 éves, Janka osztálytársa)	Kárpáti Pál
Dzseni, (12 éves, Erik nővére, Janka osztálytársa).....	Kőszegi Mária
Julcsi, (10 éves, Janka osztálytársa)	Tolnai Hella
Apa, (Janka édesapja, 35 éves)	Hajduk Károly
Eladó a turkálóban, Nő a pszichiátrián	Tolnai Hella

1. jelenet: Fogadóóra

Tanítónő: *(a szülőkhöz/ nézőkhöz)* Azt hiszem, hogy nagyjából mindent átbeszéltünk. Legközelebb március tizennyolcadikán lesz szülői, de addig még úgymint találkozunk a farsangon. Köszönöm, hogy eljöttek. Viszontlátásra!

A Tanítónő felveszi a kabátját, elindul kifelé. Az Anya beszalad, fényes anyagú tréningruhát visel, fején baseball sapka, a sminkjében van valami riasztó, talán a megrajzolt szemöldöke teszi. Táskája nincs nála, a jelenet alatt végig a kezében szorongatja a pénztárcáját, a kulcsosomóját és a telefonját

Tanítónő: Jó napot Anikó...

Anya: Jaj de jó, hogy még itt van! De mit csinál itt egyedül?

Tanítónő: Épp indulnék...

Anya: Hát akkor nagy szerencse, hogy nem kerültük el egymást!

Tanítónő: Nagyon vártam, de ötig volt fogadóóra.

Anya: Igen, tudom. Siet valahová?

Tanítónő: Igen...

Anya: *(erőltetett mosollyal)* Kértem a férjemet, hogy jöjjön ide, mert el fogok késni. Most meg égetem itt magamat miatta... Ne haragudjon! *(odamegy hozzá, megöleli)* De ugye nincs baj a kislánnyal?

Tanítónő: Indulnom kell. Visszajönne holnap?

Anya: *(kérlelve)* Nem lehetne most gyorsan megbeszélni? Mire nagy nehezen összeszedtem magam... Megint rám törtek ezek a fulladásos rohamok. Nagyon megköszönném, ha nem kéne visszajönnöm! Meg hát ki tudja, hogy leszek holnap?

Az Anya kérlelve néz a Tanítónőre

Tanító: *(rápillant az órájára)* Foglaljon helyet!

A Tanítónő leül egy székre, az Anya állva marad

Tanítónő: Nem ül le?

Anya: Nem, köszönöm.

A Tanítónő feláll

Tanítónő: Hát akkor én se ülök...

Anya: De maradjon csak nyugodtan!

Tanítónő: Na. Arról lenne szó...!

/Megcsörren az Anya telefonja

Anya: Elnézést. A férjem... *(nézi a telefont)*

Tanítónő: Vegye fel nyugodtan!

Anya: Dehogyan veszem! *(a telefon továbbra is cseng)* Ja, nem tudom, hogy kell lehalkítani. Mondja csak, figyelek!

Tanítónő: Jó... Arról lenne szó, hogy kiírtak egy országos rajzpályázatot alsós diákoknak, és a tanári kar egyhangúlag...

Az Anya hirtelen felveszi a telefont

Anya: *(a telefonba)* Várjál már egy kicsit. Fel fogom venni, ha ráérek. ... Igen, ideértem. Szevasz. *(vissza a Tanítónőhöz)* Folytassa csak! Gondolom, nem fogad szót az órákon.

Tanítónő: ... De. Már igen.

Anya: Hogyhogy?

Tanítónő: Amióta bevezettük a meditációt, egyik gyerekkel sincs fegyelmezési problémánk.

Anya: *(meglepődve)* Meditáció?

Tanítónő: Erről volt szó a múlt havi szülői értekezleten. A férje is itt volt.

Anya: Nekem erről nem beszélt. Pedig kérdeztem, hogy mi volt. Egyszer nem lehet bejönni egy ilyen meditációra?

Tanítónő: Nem.

Anya: Jaj de kár! Úgy kipróbálnám én is! Ki tartja?

Tanítónő: Én. De amiről beszélünk kell.

A Gondnok érkezik, leteszi a szerszámosládát a földre, kinyitja

Anya: *(a Gondnoknak)* Mit csinál?

Gondnok: Gabika mondta, hogy nézzem meg a fűtőtesteket.

Anya: Most?

Szünet

Gondnok: Jó, akkor visszajövök később.

A Gondnok elindul kifelé

Tanítónő: Mindjárt végzünk!

Gondnok: *(kifelé menet)* Ráérek, beszélgessenek nyugodtan. Addig kicserélem azt a neont a tanáriban. Ja, meg kigyakorlom a Bachot! Nem sietek sehova.

A Gondnok el

Anya: Mit gyakorol ki?

Tanítónő: Ő szokott zongorázni az iskolai ünnepségeken.

Anya: A gondnok? *(elröhögi magát)*

Tanítónő: Igen, de beszéljünk inkább a lányáról!

Anya: Persze! Én is azért jöttem.

Tanítónő: Kiírtak egy országos rajzpályázatot alsós diákoknak, és a tanári kar egyhangúlag úgy döntött, hogy a Jankát nevezi be.

Anya: Tényleg? Én meg már azt hittem, hogy valami baj van a gyerekekkel.

Tanítónő: Nincs vele baj. Ő egy nagyon intelligens kislány.

Anya: *(büszkén)* Hát igen... De miért nem szól neki, hogy ne csak feketével rajzoljon?

Tanítónő: Én ezt nem szeretném erőltetni.

Anya: Hogy színezzé ki a rajzait?

Tanítónő: Így is nagyon szépek. Mondjuk a mostani pályázatra szerencsés lett volna, ha valami színeset, vidámabbat rajzol. Már csak a pályázat témája miatt is.

Anya: Miért? Mi volt a téma?

Tanítónő: Az „összetartozás”.

Anya: Atyagatya! Nem nehéz ez egy tíz éves gyerekeknek?

Tanítónő: Miért lenne nehéz? Család, karácsony, iskolai ünnepek, pláza... ilyesmiket rajzoltak.

Anya: És mit rajzolt a Janka?

A Tanítónő elővesz egy rajzot

Tanítónő: Ő máshogy közelítette meg ezt a témát.

Csend

Anya: Nem mutatja meg?

Tanítónő: De, persze.

Odaadja az Anyának a rajzot, mindketten azt nézik

Anya: Tehetséges gyerek.

Tanítónő: Azért ez elég meglepő asszociáció egy negyedikes kislánytól.

Anya: Érettebb a koránál.

Még mindig a rajzot nézik, csend, az Anya kisvártatva megszólal

Anya: Ha most arra gondol, hogy a Janka nálunk ilyen körülmények között él, akkor nagyon téved! Én minden nap mosok, takarítok! Nálunk enni lehetne a padlóról!

Tanítónő: Én nem mondtam, hogy ez a Janka szobája.

Szünet

Anya: És az nem lehet, hogy ez a Dzszeniferék lakása? Könyörögtem neki, hogy ne barátkozzon azzal a kislánnyal... „kislánnyal...” Kétszer bukott vagy hányszor? Na, hányszor?

Tanítónő: Kétszer.

Anya: De nem ez a lényeg! Hanem hogy az a gyerek egyszer nem köszönt nekem az életben! De nem tudok mit csinálni. Ha egy rossz szót szólok a Dzszenire vagy az öccsére, a Janka egyből megsértődik, mert szerinte az a bajom velük, hogy cigányok. Pedig esküszöm, hogy nem érdekel! Bármikor feljöhetnek hozzánk! A múltkor sütöttem nekik palacsintát! Nyitott vagyok én mindenre! ... Mondjuk az egy kicsit sok volt, amikor a Janka cigány szótárt kért a születésnapjára.

Tanítónő: Hát igen... Érzékeny kislány. Viszont ez nem a Dzszeniek lakása. Voltam náluk, és rendezett körülmények között élnek.

Az Anya nézi a rajzot

Anya: Biztos, hogy ezt a lányom rajzolta?

Tanítónő: Biztos.

Anya: Csináljunk egy másikat?

Tanítónő: *(kedvesen)* Nem kell. ... Viszont ezt érdemes lenne megmutatni az iskolapszichológusnak.

Csend

Anya: Pszichológushoz akarja küldeni a lányomat? Mert érdekesen rajzol? A Janka egy nagyon boldog, életvidám kisgyerek!

Tanítónő: Szerintem is. De ettől még elfojthat magában valamit.

Anya: Nincs az én lányomnak semmi baja!

Tanítónő: Szerintem sincs.

Anya: Akkor miért akarja orvoshoz küldeni?

Tanítónő: Ő nem orvos. A Kati nénivel kéne beszélgetnie egy kicsit erről a rajzról.

Anya: Én is meg tudom kérdezni tőle, hogy mi ez? Nem kell hozzá pszichológus!

Tanítónő: Ezt jobb szakemberre bízni. És nem kell ezt szégyellni!

Az Anya otthagyja a Tanítónőt

Tanítónő: Ha jól tudom, Anikó, maga is járt pszichológushoz.

Anya: *(visszafordul)* A férjem mondott ilyeneket?

Tanítónő: Nem.

Anya: Hanem?

Tanítónő: Maga mesélte. *(az órájára néz)* Elnézést, de el kell indulnom.

Elindulnak kifelé, a Gondnok elkezdi zongorán gyakorolni (J. S. Bach: Cantata 140: Wachet auf, ruft uns die Stimme), amit még a következő jelenetben is hallani fogunk

Anya: És volt valami fontos a szülőin?

Tanítónő: Átbeszéltük a farsangi tennivalókat.

Anya: Jézusom, a tombola! A kislány a lelkemre kötötte, hogy vegyem meg neki az ötöst.

Tanítónő: Az már nincs meg. *(elővesz egy tombolát)* Tizenötös?

Anya: Mennyibe kerül? *(kinyitja a pénztárcáját)*

Tanítónő: Nyolcszáz Forint.

Anya: *(Fütytyent, majd odaadja a pénzt a Tanítónőnek)* Remélem, hogy valami nagyon szépet nyer majd a Janka!

Mindketten el

2. jelenet: Buszmegálló

Erik: Gyertek már! Lekéssük a buszt!

A gyerekek (Janka, Erik, Dzseni) beszaladnak (téli ruhában vannak, kabát, sapka, stb.) hátukon iskolatáska, odaérnek a buszmegállóba

Erik: És lekéstük.

Dzseni: A szemét! Nem látta, hogy futunk?

Erik: *(dühöng)* Mikor jön a következő?

Janka: Fél óra múlva.

Julcsi lemaradva a többiektől csak most érkezik

Julcsi: *(kifulladásra)* Nem miattam késtük le!

Dzseni: Nem mondtuk, hogy miattad!

Julcsi: Az én táskám sokkal nehezebb, mint a tiétek!

Dzseni: Mitől lenne nehezebb?

Julcsi: Benne van a tabletem, meg a kubumat sem ittam meg, az is legalább tíz liter.

Erik: Adsz egy keveset?

Julcsi: Nem adok.

Erik: Miért nem?

Julcsi: Anyukám nem engedi.

Szünet

Erik: Miért nem?

Szünet

Erik: Szomjan halok, neked meg van egy tíz literes kubu a táskádban?

Janka: *(Julcsinak)* Adj neki nyugodtan! Mi nem mondjuk el anyukádnak.

Julcsi kelletlenül előveszi az italt, odaadja Eriknek

Erik: Kösz. *(iszik)*

Dzseni: *(a zenére)* Már egész jól megy a Tibi bának.

Julcsi: Ő is a Hungary's Got Talent-be készül?

Dzseni: Miért? Még ki?

Julcsi: Senki...

A zene kiáll (a Gondnok abbahagyja a gyakorlást)

Erik: Képzeljétek! Az unokatesóm úgy hívja a nagypapánkat, hogy anyu.

Dzseni: Hagyjad már! A Manuel az nem normális.

Julcsi: De miért hívja úgy?

Erik: Szerintem azért, mert nincs neki anyukája.

Dzseni: Attól még nem kell úgy hívni a papát, hogy anyu. Mi sem mondjuk azt neki, hogy anyuci.

Erik: Ja, mondjuk. Pedig mi is vele lakunk, nem az anyuval.

Dzseni: Na jó, én szétfagytam.

Janka: Menjünk vissza a suliba?

Dzseni: Ott is kurva hideg van.

Janka elővesz egy csillag alakú napszemüveget

Erik: *(Jankától)* Megnézhetem, hol jár a busz?

Janka odaadja neki a szemüveget, Erik felveszi, kimegy az út közepére

Dzseni: Gyere már vissza! Elütnek!

Janka: *(Eriknek)* Látod?

Erik: Aha, most indul a városból!

Janka: És van még rajta hely?

Erik: Kettő.

Janka: Akkor oda mi ülünk! *(Erik visszaadja a szemüveget Jankának, most ő veszi fel)*

Dzseni: Menjünk be a mekibe!

Janka: Én nem tudok. Visszük a Bodzát orvoshoz.

Erik: Miért? Beteg?

Janka: Nem, csak beoltják.

Julcsi: Nekem meg próbálnom kell.

Dzseni: Mit?

Julcsi: Anya azt mondta, hogy ne mondjam el, mert kicikiznétek.

Dzseni: Akkor tényleg ne mondd el.

Janka: *(Julcsinak)* Én nem foglak. Meg az Erik se. Dzseni, te meg fogd be a füled!

Dzseni kineveti őket

Erik: *(rákiabál)* Fogd be!

Dzseni: Úristen... *(Dzseni befogja a fülét, Julcsi ellenőrzi)*

Julcsi: Jövő héten megyek a Hungary's Got Talent-be.

Dzseni: Persze...

Julcsi: *(dühében dobant a lábával)* Akkor ne hidd el!

Erik: És mit fogsz előadni?

Szünet

Julcsi: A „Some one like you”-t.

Erik: Az melyik?

Julcsi: Mindegy.

Dzseni: *(dobbant)* Énekeld már el neki!

Julcsi: De nem énekelni fogok, hanem hegedülni.

Dzseni: Miért? Nem akarsz nyerni?

Julcsi: ... De akarok.

Erik: Miért ne nyernél? *(Jankának)* Felmehetünk hozzátok?

Janka: Szerintem igen. De csak hat után, mert ötre megyünk az orvoshoz.

Dzseni: Jó. Addig bemegyünk a Plázába.

Janka: De még nem biztos. Lehet, hogy anya nem engedi meg. Lehet, hogy fáradt lesz.

Az Anya és a Fodrászfiú be, párhuzamosan őket is látjuk a fodrászüzletben, ahol halkán szól a

„Rolling in the deep” című szám

Dzseni: Bent leszünk a szobában. Nem fogjuk zavarni.

Janka: De akkor ne vágj rá fejedet, jó?

Dzseni: Nem is szoktam.

Janka: *(kedvesen)* Meg köszönj neki.

Dzseni: Mindig köszönök anyukádnak!

Erik: Hát azért el szoktad felejteni...

Dzseni: *(zsibbasztót ad Eriknek)* Nem igaz! Mindig köszönök az anyjának!

Janka: Van még rágód?

Dzseni: Nincs. *(kidugja a nyelvét, rajta nyálas galacsin)* Buszjegy.

Julcsi: Fúj, de undorító...

Janka: Megeszed a buszjegyet?

Dzseni: Nem volt jó már. Használt volt.

Erik: Van másik?

Dzseni: Nem adott a papa.

Erik: De adott neked pénzt reggel. Láttam.

Dzseni: *(megtámadja a táskájával Eriket)* Hülye leszek jegyet venni belőle. Kell műkörömre.

Erik: Akkor hogy megyünk haza?

Csend, mindenki Dzsenit figyeli

Dzseni: Gyalog.

Erik: Akkor minek vártuk eddig a buszt?

Dzseni: Nem tök mindegy? Induljunk. *(Erik nem indul)* Indulj már!

Julcsi: Én biztos, hogy nem gyalogolok.

A gyerekek el

3. jelenet: Fodrásznál

Az Anya a tükörben nézegeti magát (a nézők szemébe néz), majd megszólal

Anya: Az összes tükör torzít?

Fodrász: Mind egyforma. Nem ülsz le, mi?

Anya: Nem.

Fodrász: Mit csináljunk a hajaddal?

Anya: Húzd ki.

Fodrász: De már tök egyenes.

Anya: Nem eléggé.

A Fodrász elkezd kifésülni az Anya haját

Anya: Mész az osztálytalálkozóra?

Fodrász: Persze. Te?

Anya: Nem érdekel.

Fodrász: Gyere már el! A Vadász Andiék is hazajönnek Kanadából!

Anya: Tudsz róla valamit? Gyereke mekkora?

Fodrász: Nem tudom, nagy lehet már, gondolom.

Anya: És nem lesz több gyerek?

Fodrász: Nem hiszem. A Danika is alig jött össze. Évekig próbálkoztak.

Anya: Tényleg, és hogy jött végül össze? Nem tudsz részleteket?

Fodrász: Nem.

Anya: De jól meg vannak a Zsolóval?

Fodrász: Gondolom. Biztos örülnek a gyerekeknek.

Anya: És mit dolgozik az Andi?

Fodrász: Te nem tudom. De gyere el pénteken, és megkérdezed tőle.

Szünet

Anya: És a Kiss Hajni ott lesz? Tényleg azzal is mi lehet?

Fodrász: Nem tudom.

Anya: Láttam a múltkor a plázában. Nagyon meg volt rogyva. Matyival együtt vannak még?

Fodrász: Fogalmam sincs.

Anya: Csalja a Matyi, nem?

Fodrász: Lehet.

Anya: Tudsz valamit?

Fodrász: Ja, nem.

Anya: Na!

Fodrász: Mondom, hogy nem tudok!

Anya: Szerintem nőzik. Attól olyan nyúzott a Hajni. Meg van töppedve, el van fonnyadva, mint egy mazsola.

Szünet

Anya: És ti? Együtt vagytok még a Csucsival?

Fodrász: Te Anikó! Neked tényleg kétnaponta kell egyenesítgetni a hajad?

Anya: Nem. De olyan jó veled beszélgetni!

Fodrász: Ennek nagyon örülök... *(elindul a hajszárítóért)*

Anya: Férjemhez már hozzá se merek szólani.

Fodrász: Hagyjad már, olyan rendes!

Kikapcsolja a magnót, zene kiáll

Anya: Mikor találkoztál vele utoljára?

Fodrász: Tegnap reggel.

Anya: Igen?? És reggel mikor?

Fodrász: Nem tudom... Hatkor?

Anya: Hol?

Fodrász: Anikó, ne már!

Anya: Nem érdekelhet, hogy hol bóklászik a férjem?

Fodrász: A piacon a kolbászsütőnél.

Anya: ... Észre se vettem, hogy elment... És beszélgettek?

Fodrász: Persze.

Anya: Miről?

Fodrász: Arról, hogy semmit sem ér a vakondriasztó.

Anya: Milyen vakondriasztó?

Fodrász: Ami a kertetekbe van. Vagy nincs? Állítólag iszonyú hangos, a vakond meg ugyanúgy feltúrja a kertet.

Anya: És erről beszélgettek hajnalban a kolbászsütőnél?

Janka be

Janka: Csókolom!

Fodrász: Szia nagylány! Hogy megnőtt a hajad! Ne nyírjunk belőle valami punkosat?

Janka: Ne, köszönöm.

Anya: Pedig tényleg jól állna neki! Na! Hadd csináljunk neked egy jó kis frizut!

Janka: Nem szeretném.

Anya: Jaj már! Olyan semmilyen ez a haj a fejedben. Holnap egy másik kis Janka mehetne suliba! Nem akarod meglepni a barátaidat?

Janka: A doktor bácsi már vár minket.

Csend

Anya: Milyen doktor bácsi?

Janka: Aki beoltja a Bodzát.

Anya: Ma már biztos, hogy nem megyünk oda.

Janka: De anyu...

Anya: Ne anyuzzál! Én se így terveztem, hogy a Latyaknál várni kell.

A Fodrász elkezd szarítani az Anya haját

Janka: De már a múlt héten be kellett volna oltani!

Anya: Nem lesz neki semmi baja, ha jövő héten kapja meg azt az oltást. Nem Latyak?

Fodrász: Nem tudom. Nem vagyok kutyás.

Anya: Különben meg tisztázzunk valamit! A kutya van az emberért, nem pedig fordítva! Nehogy már egy kutya szervezze meg a napomat!

Janka: Akkor elviszem egyedül.

Janka indul

Anya: Itt maradsz!

Janka megáll

Anya: Ül le szépen! Írd meg a leckédet!

Janka: A suliban már megcsináltam.

Anya: Jaj de jó! Akkor lesz időnk otthon rajzolni! *(Fodrásznak)* Tudod milyen tehetséges ez a gyerek? Benevezték egy országos rajzversenyre!

Fodrász: Betojok! Ilyen ügyesen rajzolsz?

Anya: Bizony ám! Mi is csak most tudtuk meg! *(Jankának)* Nagyon különleges, amit kitaláltál! ... Kislányom! Hallod, amit mondok?

Janka: Igen.

Anya: Olyan büszke voltam, amikor a Gabi néni megmutatta azt a rajzot!

A Fodrász kikapcsolja a hajszárítót, elpakolja

Anya: Mit szólnál, ha rajzolnánk egy másikat is? Ugyanebben a témában, hogy „összetartozás”, csak mondjuk egy színeset!

Janka nem néz az Anyára

Anya: Jaj már Janka! El fogjuk vinni a Bodzát, de ma már nem fér bele.
(*megcirógatja Janka arcát*) Most rajzolunk, holnap meg kutyázunk. Jó lesz így?

Janka: ... Jó.

Kézen fogva elindulnak hazafelé

Anya: És kit fogsz lerajzolni?

Janka: Találd ki!

Anya: Engem?

Janka: Nem.

Anya: Apádat?

Janka: Nem.

Dzseni és Erik be, leülnek a földre

Anya: Dzseniéket??

Janka: Nem.

Anya: Akkor nem tudom.

Janka: Kérdezz még!

Anya: Jaj már, kislányom! Miért nem lehet megmondani?

Janka: Mert azt szeretném, hogy te találd ki!

Anya: De nem tudom!!

Janka: Pedig nagyon könnyű!

Megállnak- hazaérnek

Anya: Na, jó. Akkor kezdj el szépen rajzolni, én meg addig gondolkodok.

Az Anya el a szobájába

4. jelenet: Este

Jankáéknál, Erik és Janka közösen rajzolnak egy képet, Dzseni a telefonján játszik, hallani a játék hangját is

Dzseni: Nem tévözünk?

Janka: Most nem tudunk.

Dzseni: Miért nem?

Janka: Anya szobájában van a tévé.

Dzseni: Az nem a nappali?

Janka: Már nem. Anya lakik benne.

Erik: *(Jankától)* Te mi leszel farsangon?

Janka: Ufólány.

Erik: Ufólány?

Janka: Vagy Lady Gaga. És ti?

Dzseni: Semmi.

Erik: Én viking leszek!

Janka: Az tök jó!

Erik: Szerintem is. Mondtam már, hogy az őseim vikingek voltak?

Dzseni: Úristen...

Erik: Mit úristen? A tiedék is vikingek! Tesók vagyunk! *(Jankától)* Te tudod, hogy kik voltak az őseid?

Janka: Persze! Az apukám családjában még nemesek is voltak!

Erik: És az mit jelent?

Janka: Azt, hogy van egy címerünk.

Erik: És mi van rajta?

Janka: ... Egy medve... Vagy egy strucc...

Erik: Az nem is félelmetes.

Janka: Jó, akkor lehet, hogy egy medve, de nem ez a lényeg! Hanem, hogy Mátyás király egy kutyabőrre írta a nemesi levelet az apai ük-ük-ükpapámnak, aki a leghűségesebb szolgája volt. Innentől kezdve az őseim dús gazdagon éltek egészen az államosításokig, amikor kisémmiztek minket. Elvették a kincseinket, a kastélyainkat, ezért a mamának egy ütött-kopott kisházban kellett világra hoznia négy gyermekét. Az apukámat már nem is akarta megszülni, annyira éheztek.

Erik: Kik éheztek?

Janka: Az apukám testvérei. Ezért amikor az apukám már bent volt a nagy hasában, felkeresett egy doktor bácsit, hogy csinálja vissza.

Dzseni: Akkor a Tóni bácsi nem is az igazi apukád?

Janka: Dehogynem! Csak nem sikerült őt eltüntetni, mert az apukám élni akart.

Erik: Ja, hogy meg akarták ölni?

Janka: Nem akarták! Csak államosították a nagyit, és féltette az aput az éhezéstől.

Dzseni: Várjál már! *(leállítja a játékot a telefonján)* És hogy menekült meg a doktor bácsi elől?

Janka: Hát úgy, hogy kiderült, hogy ikreket várt a mama, és a két testvér közül az apukám maradt életben. És akkor a mamám imádkozni kezdett Szent Antalhoz, hogy bocsásson meg neki, és hogy legyen egészséges a kislánya. Ezért lett az apukám neve Antal.

Az Apa be

Apa: Szevasztok.

Gyerekek: *(bámulva az Apára)* Csókolom, Antal /Tóni bácsi...

Még mindig bámulják, az Apa nem érti, mi van velük

Apa: Nem baj...

Az Apa odaáll az Anya szobájának ajtaja elé, kopogtat

Apa: *(hangosan)* Bemehetek? Szükségem van a laptopra.

Anya hangja: Ilyenkor?

Apa: Igen ilyenkor.

Anya hangja: Várjál már egy kicsit!

Apa: El kell küldenem egy megrendelést.

Anya hangja: Ilyenkor?

Apa: Igen, ilyenkor!

Szünet

Apa: Egy perc az egész. Aztán facebookozhatsz tovább!

Dzseni: *(Jankának)* Engem is bejelölt anyukád.

Apa: Anikó!

Anya: Mindjárt odaadom, ne hajtsál már!

Dzseni: Tele van a fészim a „cukiságaival”.

Janka: Azok tök aranyosak!

Erik: Én mindig like- olom anyukád képeit.

Janka: *(Dzseninek)* Na, látod!

Erik: Mondjuk egyszer tényleg kitett egy kétféjú teknősbékát. Napokig azzal álmodtam.

Az Anya kijön a szobájából, odaadja a laptopot az Apának

Apa: Köszönöm.

Anya: Dzsenikém! Nektek nem kéne már hazamenni? Mintha fél kilenc elmúlt volna már.

Dzseni: Gondoltuk, még megnézzük itt a Jóban Rosszbant.

Anya: Szerintem meg hazamentek.

Csend

Janka: Sziasztok...

Dzseniék kelletlenül felállnak

Erik: Szia Janka! Csókolom, Anikó néni!

Anya: Jó éjszakát!

Elindulnak kifelé

Anya: *(hangosabban)* Szia Dzsenifer!

Dzseni: *(alig érthetően)* Csókolom.

Dzseniék el

Anya: Az eszem megáll...

Janka: Anya, kérdezhetek valamit?

Anya: Igen? *(miközben beszél, egy kiflit eszik)*

Janka: Szerinted az jó, ha Lady Gaga leszek?

Anya: Mi?

Janka: Lady Gaga. Farsangon.

Anya: Olyat válassz, amit a tanárok is ismernek!

Janka: Miért?

Anya: Azzal biztos nem nyersz, amiről azt se tudják, hogy micsoda.

Janka: De Anya, a Lady Gagát mindenki ismeri. És nem is lesz verseny.

Anya: Hogyhogy? Nem az a lényeg? Benne van a nevében is. Jelmezverseny.

Janka: Az „jelmez-bál”!

Anya: Tök mindegy. Akkor is szoktak lenni díjak meg ilyenek.

Janka: Úgyse nyernék...

Anya: Miért ne nyernél? Mi ez a hozzáállás?

Janka: Tavaly se kaptam semmit.

Anya: Persze, mert senki sem tudta, hogy ki az a Lajka kutya! Akkor is megmondtam neked, hogy hülyeség!

Janka: Nem volt az! Ugye, apa?

Apa: Nem.

Anya: Jó, akkor nem volt az... Most miért nem lesz verseny? Mi ez a gyerekbarát hülyeség már megint?

Janka: Mert a Gabi néni szerint nem az a fontos, hogy nyerjünk, hanem hogy a jelmezünk tükrözze a személyiségünket.

Szünet

Anya: És te Lady Gaga szeretnél lenni?

Janka: Igen.

Anya: Kislányom! Neked királylánynak kéne beöltöznöd!

Janka: De a Lady Gaga királylány!

Anya: Aha. Hát, te tudod... *(elindul kifelé)*

Janka: Anya!

Anya: Mi van?

Janka: *(a rajzra)* Nem nézed meg?

Janka megmutatja a rajzát az Anyának

Anya: Ez a Bodza?

Janka: Meg én.

Anya: Mehetsz lefeküdni!

Janka odaadja az Apának a rajzot, majd el a szobájába

5. jelenet: Vacsora

Az Anya egy tányér krumplisztátát tesz az Apa elé, aki eleinte csak nézi az ételt, majd bekap egy falatot

Anya: Ízlik?

Apa: Nagyon finom.

Szünet

Apa: Szeretnék veled megbeszélni valamit. De nagyon szépen kérek, hogy ne értsd félre, amit mondani fogok!

Anya: Miért? Mit szeretnél mondani?

Szünet

Apa: Úgy számoltam, hogy a fizetésemből meg a tartalékokból még egy évig tudjuk fizetni a hitelt. Körülbelül egy évig. Aztán el kell költöznünk.

Anya: Majd keresünk egy albérletet. Nem sótlan?

Apa: Nem.

Az Apa bekap egy falatot

Apa: Nem lenne muszáj elköltöznünk, ha be tudnál segíteni a törlesztésbe. Kereshetnék neked egy félállást. Vagy dolgozhatnál itthon. Adhatnál angolórákat. Kicsiknek.

Anya: *Én* tudom, hogy mit bírok. Nekem bőven elég a lakás meg a gyerek.

Apa: Naponta egy angolóra.

Szünet

Apa: Negyvenöt perc. Vagy az is „megerőltető”?

Szünet

Apa: Azért elég sok nő dolgozik a háztartás mellett.

Az Apa folytatja az evést, az Anya egy szalvétát nyújt neki, mire az Apa hirtelen az arca elé emeli a karját

Anya: Mit kapkodod a kezed? Normális vagy?

Ha lenne erőm, elmennék dolgozni. Azt hiszed, az nekem olyan jó érzés, hogy tőled kell pénzt kérnem, ha meglátok valamit a H und M-ben?

Apa: El kéne járnod orvoshoz. És nem csak azért, hogy felírja neked a Xanaxot.

Anya: Ja, hogy erre van pénz?

Szünet

Apa: Anyu felajánlotta, hogy havi egy alkalmat kifizetne neked. ... Ez egy nagyon szép gesztus a részéről.

Anya: Te arról panaszkodsz az anyádnak, hogy én nem dolgozom?

Apa: Jaj, dehogyis! Csak kérdezte, hogy mostanában, miért nem mész fel hozzá? Aggódik miattad.

Anya: Azt mondtad neki, hogy beteg vagyok? *(felemeli a hangját)* Szerintetek én nem vagyok normális?

Apa: Fel fog ébredni a gyerek.

Anya: Mit mondtál neki rólam? *(rákiabál)* Mit??

Apa: Mi csak jót akarunk neked!

Anya: Szerintetek én őrült vagyok?

Janka megjelenik az ajtóban

Anya: Mit szeretnél? Éhes vagy?

Janka: Nem tudok aludni.

Anya: Akkor menjél ki az udvarra!

Apa: Ilyenkor?? Dehogymegy ki ilyenkor az udvarra!

Anya: Miért? Szerinted mi baja lesz odakint?

Apa: Mert fél tíz elmúlt, Anikó!!

Janka ki az udvarra

Apa: Menjünk el ahhoz az orvoshoz! Mindenkinek jobb lesz.

Anya: Ha egy kicsivel több szeretetet kapnék tőletek, már rég meggyógyultam volna.

Apa: De hát mi szeretünk téged! Ezért akarunk segíteni! Havonta egyszer kéne beszélgetned egy nagyon kedves, idős hölgygel!

Anya: Szerintem zárjuk le ezt a témát!

Janka visszajön, kezében Bodza labdája

Anya: Mi az?

Janka: Esik az eső. Behozhatom a Bodzát?

Anya: Nem.

Janka: Anyu kérlek!

Anya: Szó sem lehet róla! Megsimogattad?

Janka: Igen.

Anya: Mossál kezet!

Janka: Minek?

Anya: Mosd meg a kezed, azt mondtam!

Janka: De nem lett koszos!

Janka odalép az Anyához, mutatja a kezét, mire az Anya kiüti a kezéből a labdát, majd ellöki a gyereket, Janka elesik

Anya: Takarodj innét a fürdőszobába! És ne hogy hozzáérj valamihez, amíg nem mostad meg a kezed, megértetted?

Janka el

Anya: Ez a kutya is...

Apa: Te nem vagy normális...

Anya: Én nem vagyok normális? *(üvölt)* Én nem vagyok normális, mert megkértem, hogy mossa meg a kezét??

Az Apa el

Anya: Nem eszel? Alig nyúltál hozzá.

Az Anya a tányérral a kezében még egy darabig bent marad

6. jelenet: Napközi

A Tanítónő, Julcsi és Janka be, már az osztályteremükben vagyunk, (ezzel párhuzamosan az Anyát is látjuk még, a Tanítónő szövege közben megy ki)

Tanítónő: *(a munkafüzetből olvassa)* Szára dudvás, belül szivacsos, érés közben megfásodott kóróvá alakul. Nagyüzemi termesztésre csak bókoló, el nem ágazó, egytányérú fajták alkalmasak. *(gyerekeknek)* Ti ezt értitek?

A gyerekek nem túl meggyőzően bólogatnak, az Anya el

Tanítónő: Gyökérzete fejlett. Szinte bármilyen talajon megél, a szárazságot meglehetősen jól tűri.

Julcsi jelentkezik

Julcsi: Mi az a bókoló?

A Tanítónő eljátssza, hogy mi az: bólint egyet a fejével

Tanítónő: Magyarországon a napraforgót az igénytelen növények közzé sorolják, többnyire gyengébb talajokon termesztik, például utak szélén... Biztos ti is láttatok már napraforgó földet.

Julcsi jelentkezik

Julcsi: Igen, én már láttam.

A Tanítónő folytatná, Julcsi és Janka egyszerre jelentkezik, Julcsi folytatja

Julcsi: Mert amikor az anyuval meg az apuval mentünk autóval a Balatonra, mindig megálltunk egy nagy napraforgó föld mellett, és apánál mindig volt egy nagy fűrész...

Tanító néni: Ó.

Julcsi: És akkor bementünk a napraforgók közé és kiválasztottuk a legszebbet vagy azt, amelyik nekem valamiért a legjobban tetszett, és amíg leértünk a Balatonra, addig megehettem az összes napraforgó magot.

A Tanítónő folytatná, Julcsi és Janka újra jelentkezik

Julcsi: De múltkor, amikor jött velünk a Kriszta is, aki az apa munkatársa apa munkahelyén, akkor nem álltunk meg, és a Kriszta azt mondta, hogy ne egyek annyi szotyit, mert pattanásos lesz a fejem.

Janka jelentkezik

Tanítónő: Igen, Janka?

Janka: A napraforgónak azért ez a neve, mert a napot keresi?

Tanítónő: Igen. Főleg amikor fejlődik a virágzata. Akkor keresi leginkább azt az irányt, amiből a legtöbb napfény a leghosszabb ideig éri.

Janka: És ha napokig nem süt a nap? Akkor mit csinál?

Dzseni és Erik kabátban, iskolatáskával a hátukon nagy robajjal beszaladnak az osztályterembe, majd lehuppannak a helyükre

Dzseni: Elnézést! Nem jött a buszunk.

Tanítónő: Gyerekek. Délután három óra van!

Dzszeni: Gondoltuk, ha már annyit vártunk, azért bejövünk.

Tanítónő: Reggel óta kint vártatok a hidegben?

Erik: Húsz percnél az nem volt az több.

Dzszeni: Milyen húsz perc? Legalább egy óra volt. *(Tanítónőnek)* Meg egy kicsit később értünk ki a megállóba, mert elaludt a papa, aztán nem keltett föl minket.

Tanítónő: Hát erre most nem tudom, hogy mit mondjak...

Dzszeni: Csak haza ne tessék küldeni!

Szünet

Tanítónő: Na jó. Ki meséli el a Dzszeniéknek, hogy mit csináltunk ma?

Julcsi jelentkezik

Tanítónő: Tessék, Julcsi!

Julcsi: Írtunk matekból, németből, feleltünk környezetismeretből.../

Erik: /Komolyan?

Tanítónő: Szerintem ezt a Dzszeniék is tudják. Azt mondd el légszíves, hogy mit tanultunk!

Julcsi nem tud felelni a kérdésre, Janka jelentkezik

Janka: Ha sok szotyit eszel, pattanásos leszél.

Julcsi és Janka nevetnek

Tanítónő: Janka, kérlek, próbáld meg még egyszer! A többiek kimehetnek az udvarra.

Julcsi elindul, majd megtorpan

Julcsi: Egyedül?

Dzszeni: Ne tessék aggódni miattunk! Bepótoljuk egy pillanat alatt!

Erik: Olyan sokat álltunk egy helyben, hadd szaladgáljunk egy kicsit! Naaa! Olyan jó szíve van a tanító néninek! *(Mindenkori rázendít, hangosan könyörögnek a Tanító néninek)*

Az Apa érkezik

Janka: Apuci!

Janka odaszalad hozzá, a „nyakába ugrik”

Janka: Ilyen hamar végeztél?

Tanítónő: Jó napot!

Apa: Kezét csókolom!

Tanítónő: Elvinné a Jankát?

Apa: Igen.

Tanítónő: *(kedvesen)* Még nincs négy óra.

Az Apa nem érti a célzást

Tanítónő: Négy előtt csak kikérővel engedhetjük el a gyerekeket.

Apa: Ezt teljesen elfelejtettem. Írjak most egyet?

Tanítónő: Csak a hétfőn leadott kikérőket fogadhatjuk el.

Apa: Értem... Jöjjenek vissza négy után?

Janka: Ne!*(a Tanítónőnek)* És ha írának egy kikérőt, de nem a mai dátummal, hanem a hétfőivel?

Apa: Janka...

Janka: Tessék elengedni!

Tanítónő: Legközelebb ne felejtsek el!

Apa: Persze... Köszönjük.

Janka elszalad a kabátjért

Tanítónő: És hogy van?

Apa: Én? *(zavarban)* Köszönöm jól...

Zavart csend, Janka vissza

Janka: Menjünk!

Apa: *(a Tanítónőnek)* Viszontlátásra!

Janka: Csókolom, Gabi néni!

Tanítónő: *(a többi gyereknek)* Kifelé az udvarra, ne is lássalak titeket!

A Tanítónő a gyerekekkel el

7. jelenet: Mc Donald's

Apa: Na? Hova menjünk?

Janka: McDonald's?

Apa: Jó...

Indulnak

Apa: És mi volt a suliban?

Janka: Feldíszítettük a tornatermet a farsangra! A Julcsi szerint egy Monster High baba lesz a fődíj a tombolán, de szerintem biztos nincs annyi pénze az igazgató bácsinak. Tudod hányas az enyém?

Apa: Ötös?

Janka: Azt szerettem volna, de az már nem volt. A kék tizenötös!

Apa: Az sokkal jobb szám, mint az ötös.

Janka: Szerintem is. Ugye eljössz?

Apa: Igyekszem.

Janka: Képzeld, már majdnem kész a jelmezem!

Apa: Igen? És mi leszel?

Janka: Nem baj, ha nem mondom el? Meglepetésnek szeretném. Én csináltam egyedül. Már csak két dolog hiányzik róla, de az Erik megígérte, hogy segít beszerezni őket.

Apa: Szóval az Eriknek elárultad.

Janka: Nem. Még neki sem. Csak megkértem, hogy szerezzen nekem a papájától egy kapásjelzőt. Ilyen foszforeszkálósat, tudod.

Apa: Kapásjelzőt?

Janka: Aha. De nem az leszek, amire gondolsz!

Apa: Akkor nem horgász...

Janka: *(nevet)* Nem. Az biztos nem.

Janka: Kár, hogy nincs itt anyu.

Már a McDonald'sban, vesznek két sajtbургert

Apa: Nem érezte jól magát.

Janka: Akkor menjünk haza! Vigyünk neki egy Happy mealt!

Apa: Kérte, hogy hagyjuk pihenni egy kicsit. Már biztosan alszik.

Janka: Ilyen korán?

Apa: Fáradt volt.

Leülnek

Janka: Miért alszik ilyen sokat? *(kivesz egy uborkát a hamburgerből)*

Apa: A gyógyszerek miatt.

Janka: És muszáj neki szedni?

Apa: Muszáj.

Janka: De miért?

Szünet

Apa: Biztos veled is előfordult, hogy féltél valamitől. Félni mindenki szokott.

Janka: Nem, mert te nem szoktál.

Szünet

Apa: Én nem.

Janka: És mitől fél anyu?

Apa: Hát... sok mindentől. Néha olyan dolgoktól is, amiktől nem kéne.

Janka: Tudom. Például a kukától.

Apa: Például attól.

Janka: *(játszik az étellel)* De azon tényleg lehetnek bacilusok.

Apa: Lehetnek.

Janka: Meg a szennyes kosártól.

Szünet

Apa: *(tele szájjal)* A szennyes kosártól?

Janka: Igen. Mindig zacskót húz a kezére, mielőtt kivinné belőle a ruhákat. Nem vetted észre?

Apa: Nem...

Janka: A ruhánkon is vannak bacilusok?

Apa: Nem. Azon nincsenek bacilusok.

Janka: Akkor miért húz anya zacskót?

Apa: Mert... ő azt hiszi, hogy vannak rajta bacilusok.

Janka: És ez a betegsége anyunak?

Apa: Ez... De meg fog gyógyulni. Csak legyünk vele türelmesek! Tudom, hogy néha olyan dolgokat csinál, amit nehéz megérteni... Meg kell neki bocsájtani.

Janka: Jó.

Apa: Tudod te ezt magadtól is.

Janka: Meg az Elvira nénitől.

Apa: Ki az az Elvira néni?

Janka: Az erkölcsstantanár. De neki azért nem hiszek annyira.

Apa: Miért nem?

Janka: Mert beírt az Eriknek, pedig csak elaludt az órán, arról meg nem tehet.

Apa: Hát igen... Nem könnyű megbocsájtani...

Szünet

Apa: Anyukád most attól is megijedt, hogy elkaphat valamit a Bodzától.

Szünet

Janka: De én mindig meg szoktam fürdetni!

Apa: Tudom, de... ő mégis azt hiszi, hogy elkaphat tőle valamit.

Szünet

Apa: Elvittük a Bodzát egy kedves, idős nénihez. Amint anya meggyógyul, haza hozzuk.

Janka: De a Bodza az én kutyám! Hogy vihettétek el? *(elsírja magát)*

Apa: Nem örökre vittük el!

Janka: De el se tudtam köszönni tőle!

Apa: *(átöleli, próbálja vigasztalni)* Janka... Ott van egy nagy kert, tud szaladgálni, átvittük a labdáját is. Nagyon fog rá vigyázni az a néni.

Janka: De addig ki fog vele játszani? A Bodza még kölyök! Egy idős néni nem tud vele játszani!

Apa: Nem olyan idős... És megígérte, hogy ha rossz idő lesz, beengedi a házba. ...
Na, gyere! Menjünk!

Janka: És mikor fog meggyógyulni?

Apa: ... Nemsokára.

Kézen fogva elindulnak, (majd az Apa el, Janka bent marad)

8. jelenet: 7.30

Janka megérkezik az iskolába. Julcsi hegedűn játssza a Some one like yout, a Gondnok bácsi zongorán kíséri, a Hungary's got talentre gyakorolnak

Janka: Csókolom Tibor bácsi! Szia Julcsi!

Janka megáll a folyosón, majd Erik is érkezik

Erik: Csókolom Tibor bácsi! Szia Julcsi! *(odamegy Jankához)*

Janka: Szia! Dzszeni?

Erik: Buszozik.

Janka: Nem együtt jöttetek?

Erik: De, csak még megy egy kört. Csukd be a szemed!

Erik elővesz két foszforeszkálós kapásjelzőt

Erik: Kinyithatod.

Janka: Köszii!! Papádnak is köszönöm!

Erik zavarában lesüti a szemét

Janka: Ugye nem fog haragudni?

Erik: Van neki egy másik... Na, mi leszél délután? Lady Gaga?

Janka: Majd meglátod!

Erik: Nem biztos, hogy maradunk.

Janka: Miért?

Erik: Dzseni nem akar.

Janka: Csak mondja. Úgyis maradtok.

Julcsiék abbahagyják a gyakorlást, csend

Janka: Te szoktál félni?

Erik: Én? Soha!

Szünet

Erik: Csak néha.

Janka: Mitől?

Erik: Papától. Múltkor is akkora pofont adott, mert kivettem tőle egy húszast, hogy kirepült a fogam.

Janka: Kivettél tőle egy húszezrest?

Erik: Dehogysis! Egy húszforintost.

Janka: Melyik fogad esett ki?

Erik mutatja a foga helyét

Janka: Szegény.

Erik: *(legyint)* Tejfog volt. Miért? Te félsz valamitől?

Janka: Nem...

Erik: Attól se, hogy jövőre nem járhatunk egy iskolába?

Janka: Nem, mert én is a Tulipánosba megyek.

Erik: Oda csak a hülyék mennek.

Janka: Nem igaz. Téged is oda vettek fel.

Erik: Anyukád biztos nem enged oda. Nagyon kár, hogy nem maradhatunk itt jövőre.

Az Anya be

Anya: *(odamegy Jankához, megragadja a karját)* Miért nem vártál meg? Ott hagysz szó nélkül a közértben? Hát az eszem megáll! *(lök rajta egyet)*

Janka: Szóltam, hogy elmegyek.

Anya: Nem szóltál!

Janka: De igen, csak beszélgettél a Rozika nénivel.

Anya: És akkor el kell menni?

Janka: Nem akartam elkészni.

Anya: Janka! *(odalép hozzá, átöleli)* Csak nem hagyom, hogy elkéss az iskolából! *(odaad neki egy kakaós csigát)*

Janka: Köszönöm.

Anya: Sziasztok. *(elindul kifelé, majd hirtelen visszafordul)* És mikor lesz a buli?

Erik: Csókolom, Anikó néni!

Anya: Szia- szia!

Janka: Négykor.

Anya: És mi lesz a jelmezed?

Janka: Meglepetés.

Anya: Nekem se mutatod meg?

Erik: Még nekem se mutatta meg.

Anya: És honnan van az a jelmez?

Janka: Én csináltam.

Anya: Mikor?

Janka: Anyu...

Anya: De szép lett?

Janka: Igen.

Anya: *(kétkedve)* Na, jó... Szerbusz kislányom.

Janka: Szia.

Erik: Csókolom, Anikó néni.

Anya: Sziasztok.

Megérkezik Dzseni, ahogy bejön, azzal a lendülettel ledobja a táskáját a földre

Dzseni: De rohadt meleg van itt!

Anya: Szia Dzsenifer!

Dzseni: Szia! *(ledobja a kabátját is)*

Anya: Mióta „szia”?

Dzseni: Akkor, csókolom, Anikó néni...

Anya: Beszarok.

Az Anya el, Dzseni mutatja a táskáját Jankának

Janka: Új a táskád?

Dzseni: Aha. Apám hozta külföldről.

Janka: Itthon van apukátok?

Erik: Már nincs. Az mindig van valahol, mert mindig mondja, hogy ezt most innen hoztam, meg onnan hoztam... Rágót, meg ilyeneket.

Julcsi érkezik, ki van rúzsozva

Julcsi: Sziasztok!

Dzseni: Te meg hogy nézel ki?

Julcsi: Miért? Farsang van, nem?

Dzseni: Szerintem töröld le, mielőtt meglát az Elvira! Milyen óra lesz?

Janka: Fogalmazás.

Dzseni: Ó, hogy dögölne meg, aki kitalálta! *(Jankának)* Volt házi?

Janka: Mesét kellett írni.

Dzseni: Odaadod?

Julcsi: Rá fog jönni a Gabi néni, hogy lemásoltad.

Dzseni: Dehogyan jön rá!

Janka odaadja a füzetét Dzseninek

Dzseni: Miért írtál ilyen sokat?

Erik: Elolvashatom?

Dzseni: Nem is tudsz olvasni!

Erik: Miért? Te talán tudsz? *(Dzseni beleboxol Erik lábába, aki erre ad egy tockost Dzseninek)*

Dzseni: *(a füzetből olvas)* Az öregember és az agy.

Erik: Agy?

Janka: Igen, az agyad, tudod. *(a fejére mutat)*

Dzseni: *(Eriknek)* Ami neked nincs.

Erik: Miért, neked talán van? *(újra behúznak egymásnak, végül Dzseni „kiüti” Eriket, aki a földön landol, Dzseni olvasni kezd)*

Dzseni: Az öregember és az agy. Élt egyszer egy öregember, de olyan öreg volt, hogy ezt még az agya is meguntta. Már vagy hét esztendeje nem használta szegényt, így történt, hogy egy szép napon gondolt egyet az agy, és kimászott az ember fülén, és elment világot látni. *(kinéz Jankára, majd folytatja)* Ment mendegélt hegyen- völgyön át, míg az ember egyre csak keresgett/

Janka: /Kesergett.

Dzseni: ...Kesergett, mert bizony mégis hiányzott neki a tartalom a fejből. *(lapoz)* Az agy egy napon aztán hazaballagott az öregemberhez, aki máig is használja tekervényeit/

Janka: /Tekervényeit.

Dzseni: ... Tekervényeit, ha még meg nem halt. ... Ekkora egy állatságot!

Erik *(Jankának)* Szerintem tök állat!

Janka *(Dzsenitől)* Akkor nem másolod le?

Dzseni Ezt nem.

Becszengetnek (megszólal a zene, ami a következő jelenetben is szól a „rádióból”)

Erik: De egyest fogsz kapni, Dzseni!

Janka Nem fog. Van egy mesém egy Lordy nevű vadászkutyáról, aki elvesztette a szaglását. Azt le tudod írni. Három mondat az egész.

Mindannyian el

9. jelenet: Turkáló

Az Anya be, ruhákat nézeget, fehér cérnakesztyű van a kezén. Az Eladó, (aki az előbb Julcsit játszott), messziről figyel az Anyát, lehalkítja a hifit, odalép az Anyához

Eladó: Anikó?

Anya: Csillu! Te itt dolgozol?

Az Eladó meg akarja puszilni az Anyát

Eladó: Mi a baj?

Anya: Semmi, csak nem vagyok az a pusizós.

Eladó: Te jó ég! Alig ismertelek meg! Néztelek már az előbb is, mondom, jaj de ismerős ez a csaj... rákérdezzek, ne kérdezzek... de mi van, ha nem te vagy?

Az Eladó bámulja az Anyát

Anya: Én vagyok.

Eladó: *(hátra lép, hogy jobban meg tudja figyelni az Anyát)* Hát ez hihetetlen! ... De tök jól nézel ki! Tényleg! Ráncaim nekem is vannak, harminc fölött az tök normális. Csak teljesen átrendeződött az arcod! ... Én meg híztam öt kilót. Nem akar lemenni, pedig már mindennel próbálkoztam. Hál' istennek öszülni még nem öszülök. Te?

Anya: Én igen.

Eladó: *(közelebb lép hozzá)* Tényleg, egy kicsit. Nyugi, nem vészes.

Anya: És ti együtt vagytok még a Csigával?

Eladó: Persze.

Anya: Esküvő volt már?

Szünet

Eladó: Még nem. Jövőre tervezzük.

Anya: De az Erától elvált?

Eladó: Most fog.

Anya: Akkor gyerek sincs még, gondolom... Mármint tőled.

Eladó: Majd az esküvő után. Na, és mit keresel?

Anya: Valami jelmezt szeretnék.

Eladó: Neked?

Anya: Ja, nem. A lányomnak.

Közben párhuzamosan látjuk, ahogy Janka az iskolában elkezd felvenni a jelmezét a ruhájára

Anya: Már magasabb, mint én, pedig még csak tíz éves.

Az Eladó a jelmezek közt keresgél

Anya: Nagyon szép kislány. Kitűnő tanuló és olyanokat rajzol... látnád, nem hinnéd el, hogy azt egy gyerek csinálta! Benevezték egy országos rajzversenyre! Egyedül őt az egész iskolából! *(előveszi a telefonját, odatartja az Eladónak, egy képet mutat Jankáról)* Ugye milyen szép kislány?

Eladó: *(kicsit elérzékenyülve)* Tényleg szép. Paróka érdekel?

Anya: Persze.

Elindulnak kifelé

Anya: De ki vannak mosva, ugye?

Az Anya és az Eladó el

10. jelenet: Farsang

Janka az iskola üres folyosóján UFO lány jelmezen várakozik

Erik és Dzseni be

Erik: *(Jankának)* De király a jelmezed! *(pacsit ad neki)*

Janka: Kösz!

Erik: *(Dzseninek)* Mondtam, hogy mindenki be lesz öltözve!

Dzseni: Tiszta dedó... Csak azért maradtam itt, mert kint hideg volt.

Janka: *(szavalni kezd)*

„Édesapám úrhajós, egyszer ment a Marsra,

Hazafelé jövetel csak ezt mondogatta:

UFO landon élni jó, mindenki szép és virul,

Kisemberek sétálnak, repülnek és szánkáznak.

Azóta is arra várunk, hogy egy nap odakiáltsunk:

Kedves kis lények, jó éjt kívánunk!

Tanítónő be

Tanítónő: Hát ti? Miért nem vagytok az ebédlőben? Mindenki ott bulizik!

Dzseni: Nem itt lesz a buli?

Tanítónő: Majd egy fél óra múlva. Addig egyetek egy sütit a menzán, a tombola is ott lesz, ne ácsorogjatok itt!

Tanítónő el

Dzseni: Bemegyünk az ovisokhoz?

Janka: Én megvárom az anyut.

Dzseni: *(meglepődve)* Miért? Jön?

Janka: Aha.

Erik: *(Jankától)* Neked van tombolád?

Janka: Igen. A kék tizenötös! Tudjátok, hogy mi a fődj?

Dzseni: Na, mi...

Janka: *(énekelve)* Egy egysza- egysza-egyszarvú! Egysza- egysza-egyszarvú!

Erik: És mi van, ha fiú nyeri meg?

Janka: Nem nyeri, mert én nyerem!

A másik teremből halljuk, ahogy a Tanítónő mikrofonba beszél

Tanítónő: Halló- halló! Hallotok engem? Hát akkor mindenkinek egy nagy- nagy piros pont a jelmezéért! Fantasztikusan ötletesek, viccesek, szépek, mint amilyenek ti vagytok!

Erik: Jövõre én is beöltözök!

Dzseni: Akkor már felsõs leszel, Erik!

Erik: *(bedühödik)* Nem baj! A Viking az nem dedós! És a témát egyszer és mindenkorra lezártnak tekintem!

Tanítónõ: A bulit hamarosan folytatjuk, de most jöjjön a várva várt micsoda?

Erik: *(felpattan)* Robot fogó!

Dzseni: Jézusom...

Tanítónõ: Tombolákat a magasba!

Erik: Gyere Janka! Kezdõdik a tombola!

Janka: Én még maradok. De ti menjetek be nyugodtan!

Dzseni: Csak megtalál anyukád.

Janka: Ő nem jön be a tömegbe.

Dzseni: De már kezdik!

Janka: Tudom.

Dzseni: Akkor?

Janka: Nála van a tombolám.

Tanítónõ: Kezdjük el a sorsolást! Én húzok, Elvira nénitõl pedig odakint átvehetitek a nyereményeket.

Erik: De miért van anyukádnál a tombolád?

Janka: Mert ő vette.

Erik: És miért nem adta oda neked?

Janka: Nem akarta, hogy elhagyjam.

Erik: Miért hagytad volna el?

Janka: Mert mindent elveszíték.

Erik: A tombolát, azt csak nem veszítet el.

Dzszeni: *(Eriknek)* Hagyjad már! *(Jankának)* Jól van, akkor megvárjuk itt.

Tanítónő: Akkor húzzuk ki az első számot! A nyeremény egy Gazdálkodj okosan. Az első szám pedig... A zöld ötvenkilences! ... Zöld ötvenkilences?

Erik: Képzeld, Janka, tegnap láttuk a Gabi nénit a Plázában. Kézen fogva sétált egy bácsival.

Dzszeni: Jó pali volt. Csak öreg.

Erik: Csókolóztak is!

Dzszeni: Dehogyan csókolóztak.

Erik: De igen! Utánuk mentem a parkolóba, csak te nem láttad, mert a Claire'sben próbálgattad a fülbevalósokat. *(Jankának)* Na, mit szólsz?

Tanítónő: A következő nyeremény egy Gru baba! A szám pedig... a kék harminchetes!

Dzszeni: *(Jankának)* Szerintem ne várj anyukádra!

Janka: Mindjárt itt lesz.

Dzseni: Nem fog idejönni.

Janka: Megígérte.

Dzseni: Szerintem meg fuss haza a tomboládért!

Erik: Szerintem is.

Janka: És ha elkerüljük egymást?

Tanítónő: Na, kihez kerül a kis dínó?

Janka: Mire visszaérek, kihúzzák az összeset.

Erik: Dehogysis! Te vagy a leggyorsabb futó a suliban!

Dzseni: Ez nem igaz.

Erik: Dehogynem!

Dzseni: Lefutom, ha akarom.

Erik: Hogy futnád le?

Dzseni: Ne dumálj, már lefutottam!

Tanítónő: Zöld hetvenhármas. Kié a zöld hetvenhármas?

Erik: *(Jankának)* Elmenjek érte?

Csend

Erik: Elmegyek a tomboládért!

Dzseni: Hagyjad már! Be se enged téged a muterja!

Erik: Akkor majd bemászok az ablakon!

Dzseni: Persze... Bemászol...

Erik: Hozom a kabátomat!

Erik el

Tanítónő: A következő nyeremény egy bűvészkészlet. A nyertes szám pedig a...

Dzseni: Csak legyen otthon anyukád!

Tanítónő: Kék tizenötös! ... Kék tizenötös!

Szünet

Tanítónő: Kék tizenötös?

Dzseni: *(Jankától)* Ez nem a te számod?

Janka nem válaszol, Erik kabátban be

Erik: Mindjárt itt vagyok!

Dzseni: Maradjál már!

Erik: Fogadjunk, hogy visszaérek!

Dzseni: Most húzták ki a számát! Nem hallottad?

Erik: Mi? ... Tényleg kihúzták?

Csend

Erik: *(Jankának)* Nem is a tiéd volt!

Tanítónő: Kék tizenötös? ... Kék tizenötös? Nincs gazdája? Akkor kihez kerül a bűvészkészlet? ... Sárga hetvenhármas.

Erik: Hogy pont ilyenkor van ekkora szerencséd...

Dzseni: *(Jankának)* Úgyse egyszarvút nyertél volna!

Erik: Hú, pedig a bűvészkészlet az nagyon király! És az a hülye Tóth Bálint nyerte.

Dzseni: *(meglöki Eriket)* Dehogya király! Dedós hülyeség.

Erik: Ja, mondjuk... Tényleg dedós. Még jó, hogy az a hülye Tóth Bálint nyerte!

Tanítónő: És most jöjjön a várva várt fődíj! Az egysza- egysza- egyszarvú! A szerencsés nyertes pedig a ... Zöld negyvenes!

Erik: *(Jankának)* Szólok a Tibor bácsinak, hogy tegyen be neked egy számot!
(odamegy a Gondnokhoz) Tibor bá! Tessék betenni nekünk a Lady Gagát!

Gondnok: Melyiket?

Dzseni: Mindegy, csak ne a Poker facet!

Megszólal Lady Gagától a Marry the night

Erik és Dzseni vigasztalják Jankát, megfogják a lábánál és a kezénél, hintáztatják, megcsiklandozzák, végül Janka megadja magát, táncolni kezd velük. Beszalad Julcsi is, kezében a kis dinóval táncol a többiekkel. Gabi néni fotózza a gyerekeket, majd őt is berángatják táncolni. Beindulnak a disco fények, a gyerekek egyre jobban ugrálnak, tombolnak a zenére, amikor a háttérben egyszer csak megjelenik az Anya

Ezüstszerű ruhát, szőke parókát és napszemüveget visel, Lady Gagának van öltözve, sminkelve

Egyenként veszik észre, fokozatosan abbamarad a tánc, Janka az utolsó, aki felfedezi az Anyát.

Az Anya üdvözli a Gondnokot, majd Gabi nénivel társalog. A gyerekek döbbsen merednek az Anyára, a szám véget ér, csend

Anya: Janka! *(odamegy hozzá)* De gyönyörű vagy kislányom! És ez a jelmez... Gondoltam, hogy te is Lady Gaga leszel!

Janka: Nem az vagyok.

Anya: Nem? Hát akkor micsoda?

Erik: Ufó lány.

Anya: Jaj, de jó pofa! Nézd, mit hoztam neked! *(elővesz a táskájából egy pár zöld színű kesztyűt)* Tök jól megy ehhez a szereléshez! Nem, Erik?

Erik: Csókolom!

Anya: Szia- szia!

Julcsi: Csókolom.

Az Anya Dzsenire néz, aki hallgat

Erik: Dzsenifer...

Dzseni: Csókolom...

Anya: De jól néztek ki! Ti minek öltöztetek be?

Julcsi: Királylánynak.

Dzseni: Semminek.

Anya: Lehet ám rendesen is válaszolni! És miért nem öltöztetek be?

Dzseni: Nem volt hozzá kedvünk.

Erik: Nekem azért lett volna...

Anya: Igen? Akkor adok neked valamit! *(elővesz a táskájából egy hajpántra rögzített nyuszifület)* Magamnak vettem, de legyen a tiéd. *(odaadja Eriknek)*

Erik: Köszönöm.

Anya: Nem teszed fel?

Erik felteszi a fejére

Anya: És miért nem táncoltok?

Dzseni: Nincs zene.

Az Anya nézi a gyerekeket

Anya: De furcsák vagytok...

Csend

Dzseni: Nyert volna a tombolán, ha ide tetszik érni időben.

Janka: Ne már, Dzseni!

Anya: Kihúzták a számodat?

Szünet

Anya: Tényleg kihúzták a számodat?

Szünet

Anya: Ez hihetetlen! Már volt a tombola, Erik? ... De miért volt ilyen korán, Janka?

Szünet

Anya: Biztos, hogy a te számod volt az?

Dzseni: Biztos. Hárman is hallottuk. ... Háromszor.

Anya: Beszélek a Gabi nénivel!

Janka: Anya, ne! Már biztos odaadták másnak!

Anya: Kinek?

Szünet

Anya: Na, jó. Hol a Gabi néni?

Janka: Ne menj oda hozzá, anyuci!

A Tanítónő be

Anya: Gabika, egy pillanatra! Most mondja a kislány, hogy kihúzták a számát, de nálam maradt a cédula, én meg csak most tudtam ideérni. Nem kaphatna valamit?

Tanítónő: Mindent szétszöttünk.

Anya: És amit nyert volna, azt nem lehetne visszakérni attól, aki megkapta?

Janka: Anya, ez nem így volt! Nem adták oda másnak!

Anya: Az előbb te mondtad, hogy odaadták valakinek! *(a Tanítónőnek)* Ugye intéz valamit a Jankának?

Tanítónő: *(nyugodtan)* Nem tudok, mit csinálni. És úgy látom, hogy a Janka sem ragaszkodik hozzá.

Anya: Attól még, hogy a lányom szerény, még fontos neki a tombola! *(Jankától)* Mit nyertél volna?

Janka: Semmit.

Anya: *(Dzseniéktől)* Mit kapott volna?

Tanítónő: Janka, gyere! Együnk egy sütit! *(megfogja Janka kezét)*

Anya: *(ráüt a Tanítónő kezére)* Nem szereti a sütit.

Janka: De szeretem!

Anya: *(Jankától)* Ki kapta meg a játékodat?

Tanítónő: Anikó kedves! Ennek semmi értelme!

Anya: Látszik, hogy nincs gyereke.

Tanítónő: Tessék?

Anya: Jól hallotta.

Az Apa érkezik, Janka odaszalad hozzá

Tanítónő: *(az Apának)* Jó estét!

Apa: Kezét csókolom!

Anya: *(Tanítónőnek)* Adja oda a nyereményét a kislányomnak!

Janka: De nekem nem kell!

Apa: Mi történt?

Anya: Kihúzták a számát, ez meg nem akarja odaadni a nyereményét.

Apa: Miért nem?

Janka: Mert nem volt nálam a tombola.

Apa: Hát akkor? Miért kéne odaadni?

Anya: *(Tanítónőnek)* Adja oda a Jankának, amit nyert volna! *(Jankától)* A Julcsi kapta meg?

Janka: Nem!

Anya: Mondd meg nyugodtan! Nála van, igaz?

Gondnok: Valami baj van?

Anya: *(rákiabál)* Nincs semmi baj!

Tanítónő: *(Gondnoknak)* Visszavinné a gyerekeket az ebédlőbe?

Anya: Jaj, ne csinálja itt a fesztivált!

Gondnok: *(Anyának)* Nyugodjon már meg!

Anya: Menjen innét a picsába! Mit kell itt csodásítani?

Apa: Anikó, fejezd be!

Anya: Tudod, mikor fejezem be? Majd ha megkapta a lányom a nyereményét!

Janka: *(sír)* De nekem nem kell...

Anya: Na, ebből elég!

Az Anya odafordul a közelében bámészkodó Julcsihoz, kiveszi a kezéből a dinót, a Gondnok közbelép, az Anya elkezd ütni, az Apa nagy nehezen lefogja az Anyát

Gondnok: *(a gyerekeknek, miközben az Anya üvölt és szitkozódik)* Menjetek kifelé, hallottátok? *(kitereli őket)*

Tanítónő: *(az Anya közben még mindig üvölt)* Megkérem a kedves szülőket, hogy fáradjanak ki az ebédlőbe!

A Tanítónő Jankával ki

Csak az Apa és az Anya maradnak bent. Az Apa lassan leveszi az Anyáról a Lady Gaga jelmezt,

közben az Anya mozdulatlanul áll. Az Apa végül leülteti egy székre, majd a jelmezzel a kezében

elindul kifelé, visszafordul

Apa: Majd jövök.

Az Apa el

11. jelenet: Kórház

Nő be, odamegy az Anyához, aki a monológ közben felveszi a tréning ruháját

Nő: Ancsa! Te most komolyan el tudod képzelni rólam, hogy fényes nappal anyaszült meztelenül kirohanok a főtérre és habléányosdit játszom a szökőkútban az óvodások előtt? Engem is csak úgy behajítottak ide. *(miközben beszél, folyton hozzáér az Anyához, bökdösi)* Ne higgy nekik! Nincs neked semmi bajod. Én már csak tudom. Nem először vagyok itt. Kicsit megemelem a hangom, már hívja is a mentőket az a szemétláda. *(megböki)* Pedig tudod kit kéne ide bezárni? *(megböki)* Tudod kit, Ancsa? A férjemet. És nem azért, mert csal engem. Megmondta nekem az elején, hogy mire számítsak, hogy ő „olyan, mint az ágról lehullott falevél, akit ide- oda sodor a szél”, meg hogy ettől *ő* szenved a legjobban, szóval legyen vele megértő... Jól van, mondom, majd megváltozik. ... Nem lehet ezt megszokni, Ancsa. Nagyon tud ám fájni. *(megböki)* De tavaly decemberben meguntam, gondoltam, keresek magamnak valakit, nehogy már csak neki legyen jó, úgyhogy egyik éjszaka megvártam,

amíg mindenki elaludt, és felmentem az internetre. Mert hát hol ismerkedjen az ember? Meg mikor? Egész nap dolgozok, ott a gyerek, háztartás, teleshopnál csak nők vagyunk. Társkeresőre nem akartam regisztrálni, mi van, ha a férjem is fent van valamelyiken, maradt a Facebook. Találomra beírtam férfineveket, kidobott egy csomó pasit, amelyik helyes volt meg fiatal, annak üzentem valamit, ilyen semleges szöveget, hogy „szia, szeretnék megismerni, mert szimpatikus a profilod...”, senki se írt vissza. Vagyis egy valaki, csak vele meg az a baj, hogy nem a típusom. Most már azért kezdem megszokni. A múltkor olyan hülye voltam, elfelejtettem kijelentkezni, a férjem meg elolvasta, hogy mit üzentem a srácnak. Nagyon égő volt, te... Aztán tudod, hogy mit csinált? *(megböki)* Tudod mit?

Anya: Nem.

Nő: Akkor nem vert meg. Annál sokkal durvábbat talált ki. Megmutatta a gyerekeknek a beszélgetésünket. Most mondd meg? Hogy lehet valaki ekkora állat? Aztán csodálkozunk, hogy kimegyek a főtérre? A te férjed jó ember! *(megböki)* Nem ő hívta ki a mentőket. *(megböki)* Szép ember, halk szavú, mer közel hajolni a másikhöz... Nem az van, hogy amikor hozzá szólok, menekül, mint az Attila. Köszönök neki, ugrik hátrafelé hármat.

Janka és az Apa be, az Anya szobáját keresik

Apa: Visszamegyünk a kocsihoz. Várj meg ott légy szíves!

Janka: Nem.

Apa: Sietek vissza. Megígérem.

Janka: Nem akarok egyedül maradni!

Apa: Bekapcsolom neked a rádiót.

Janka: Akkor sem!

Az Orvos be

Apa: Jó estét doktor úr! Villám Antalnéhoz jöttünk.

Orvos: Sajnálom. Nem jöhetnek be együtt.

Apa: A feleségem számít rám. Szeretnék bemenni hozzá.

Orvos: Jöjjön vissza egyedül! Kiskorúak nem tartózkodhatnak az intézmény területén.

Janka: *(Orvosnak)* Nem hagyhatott magamra. Még csak nyolc éves vagyok!

Apa: *(Orvosnak)* Kint maradna vele? Sietek!

Orvos: Egyedül vagyok az osztályon.

Apa: Jó, akkor most kivételesen engedje meg, hogy bejöjjön velem a kislányom!

Szünet

Orvos: A maga felelőssége. És tíz percnél ne maradjanak tovább!

Apa: Köszönjük szépen.

Az Apa és Janka elindulnak az Anyához

Apa: *(halkan)* Legközelebb ne hazudj...

Nő: *(megböki az Anyát)* Megkérdem a főnököt, hogy van-e hely. A hülye is meg tudja csinálni. Ennyi az egész. *(kezével mutatja, hogy felveszi a telefont, leteszi)* És neked olyan szép hangod van! Ebbe meg írd bele, hogy dolgoztál már call centerben. Hazudni kell. Nem néznek utána.

Az Apa és Janka odaérnek az Anyához

Apa: Szia.

Anya: Sziasztok!

Apa: *(a Nőnek)* Kezét csókolom!

Nő: Jó estét! *(Jankának)* Szia! *(az Apának)* Már nagyon vártam!

Apa: Engem?

Nő: Jó egy ilyen normális férfit látni. Az ember újra hinni kezd... hogy még létezik ilyen. Akinek fontos a családja. *(sírásba hajlóan)* Aki szelíd, kedves, érzékeny...

Anya: *(a Nőnek)* Magunkra hagynál egy kicsit?

Nő: Bocsássatok meg... *(elindul kifelé, visszafordul, az Apára kacsint, majd el)*

Anya: *(Jankának)* Nagyon hiányoztál! *(megöleli)* Jól vagytok?

Janka bólint, nem néz az Anyára

Anya: Minden rendben otthon?

Janka bólint

Anya: Suliban is?

Janka bólint

Anya: Mi volt az ebéd?

Janka: *(alig érthetően)* Tökfőzelék.

Anya: Micsoda?

Janka: Tökfőzelék.

Anya: Finom volt?

Janka: Nem tudom.

Anya: *(kedvesen)* Hogyhogy nem tudod?

Janka: Nem ettem meg.

Anya: Miért nem?

Janka: Nem szeretem.

Szünet

Anya: Akkor mit ettél?

Janka: Milkywayt. Rajzolhatok?

Anya: Persze.

Janka leül a szülőktől valamivel távolabb

Anya: Miért hoztad ide?

Apa: Nem ért rá a Gabika.

Anya: Milyen Gabika?

Apa: A tanár néni.

Anya: A Szekeres Gabriella vigyáz a Jankára?

Apa: Igen.

Anya: Hogyan?

Apa: Felajánlotta, hogy segít nekünk.

Anya: És az anyád?

Apa: Te kérted, hogy ne mondjam el neki. Vagy elmondhatom?

Szünet

Anya: *(odaad neki egy papírt)* Megírtam az önéletrajzomat. Elmegyek dolgozni. Ki fogom bírni. Ha ezt túlélem, akkor bármit.

Apa: *(nézi az önéletrajzot)* Begépeljem?

Anya: Nem kell. Szerintem szépen írtam.

Apa: Azért jobb lenne gépelve, nem?

Anya: Vigyél ki innét, nagyon szépen kérek!

Apa: Nem tudlak kivinni.

Anya: Miért nem?

Apa: Segítségre van szükséged. Az orvosok itt törődnek veled.

Anya: Amióta itt vagyok még nem is láttam orvost! Senki se kérdezte meg tőlem, hogy hogy vagyok? Csak ilyen hülye tesztekkel kell kitöltenem, olyan kérdésekkel, hogy „segítenék-e egy fuldoklónak a Balatonban, ha víziszonyom lenne”?

Apa: Tudtál aludni?

Szünet

Anya: Ki hívta a mentőket?

Apa: Na, ez tökéletesen mindegy.

Anya: Te voltál?

Szünet

Apa: Ha azt mondom, hogy nem, akkor a Petrányiék fogod gyanúsítani. Vagy a Gabikát.

Anya: „Gabika”? Mióta vagytok így, hogy „Gabika”?

Apa: Te szoktad így emlegetni.

Csend

Anya: Én csak jót akartam. Lehet, hogy egy pillanatra elveszítettem a fejem, de ezért nem kell még bezárni a hülyék közé! Nagyon szépen kérlek, hogy vigyél ki innét! Eljárok anyád orvosához, dolgozni fogok... Én itt nem bírok ki még egy éjszakát!

Apa: Már biztos nem kell sokáig maradnod.

Anya: Nekem nincs semmi bajom! Én *itt* fogok megőrülni!

Az Orvos érkezik

Orvos: Villám úr! Kérem!

Apa: Megyünk.

Orvos: És legközelebb ne hozza magával a kislányt! Bármennyi éves is.

Az Anya odalép Jankához

Anya: Mi az nálad?

Janka: Csak egy rajz.

Anya: Megnézhetem? (*Janka odaadja neki*) Nagyon szép. ... Megtarthatom?

Janka bólint

Anya: Sziasztok.

Apa: Jövünk.

Apa, Janka el az egyik irányba, az Orvos a másikba

Anya: Doktor úr! Egy pillanatra! Kielemezték már a tesztek?

A kórház előtt, a Tanítónő érkezik

Apa: Jó estét!

Tanítónő: Elkéstem, igaz? Próbáltam hívni, hogy sikerült megoldanom, hogy vigyázzak a Jankára...

Apa: Le voltam némítva. De köszönöm, hogy idejött.

Tanítónő: ... Minden rendben?

Apa: Igen...

Tanítónő: Akkor jó...

Apa: Van kedve esetleg feljönni hozzánk?

Tanítónő: Szívesen.

A kórházban, (párhuzamosan látjuk Jankáékát is otthon: a Tanítónő egy könyvből mesél a kislánynak, az Apa a laptopon dolgozik)

Anya: Mit gondol doktor úr? Meddig kell még itt maradnom?

Orvos: Még nem értünk a vizsgálatok végére. Reméljük, hogy két- három hétnél nem lesz többre szükség.

Anya: Két- három hét?

Orvos: Reméljük. Ha a vizsgálatok jó eredményekkel végződnek.

Anya: És az nem lehetne, hogy bejárok magához beszélgetni? Tudom, hogy jót tenne nekem, de engem vár otthon a kislányom.

Orvos: Minél kiegyensúlyozottabban engedjük el, annál jobb lesz a kislányának. Higgycs el, én is azt szeretném, hogy minél előbb hazamehessen a családjához, Enikő!

Anya: Anikó...

Orvos: Anikó.

Anya: Semmi baj. Magának van gyereke?

Jankáéknál

A Tanítónő kopogtat a nappali ajtaján

Apa: Már el is aludt?

Tanítónő: Igen. *(veszi a kabátját)*

Apa: Nagyon köszönöm. Nekem nem ment volna ilyen hamar.

Tanítónő: Jó éjszakát.

Apa: Nem muszáj még mennie...

Tanítónő: Késő van. De hétvégén ráérek, ha gondolják.

Apa: Nagyon hálás vagyok... Tudom, hogy szívesen teszi, de nem engedhetem, hogy ennyi időt fordítson ránk, szívességből...

Tanítónő: Tud főzni?

Apa: Én? ... Nem.

Tanítónő: Jó, akkor maga vásárol, mi pedig a Jankával főzünk egy ebédet.

Apa: Rendben...

A Tanítónő el

A kórházban

Anya: Nézze, doktor úr. Én nem igazán értem, hogy miért kell nekem itt lennem. Az biztos, hogy nálam sokkal nagyobb problémákkal küzdenek itt az emberek. Ne értsen félre, én nem nézem le a szobatársaimat. Itt mindenkinek meg van a maga története, amit naponta akár tízszer, tizenötször is végig kell hallgatni, vagy azt, hogy ki mennyire szerelmes magába ...

Orvos: Na, ez új. Ki az, aki szerelmes magába?

Anya: Önbe.

Szünet

Orvos: Belém?

Anya: Igen, magába.

Szünet

Anya: Remélem, nem hoztam zavarba!

Orvos: *(zavarban)* Nem. Csak meglepődtem.

Anya: Min csodálkozik? Jóképű, kedves, fiatal, orvos... ez nagyon tud imponálni egy nőnek...

Orvos: És higgye el, hogy nem mindenkinek.

Anya: Akkor a középkorú nőknek.

Az Orvos még jobban zavarba jön

Orvos: Azért maga még nem középkorú.

Anya: *(most esik le neki)* Jézusom... Nem nekem! Persze nekem is nagyon szimpatikus, sőt! De nem én vagyok magába szerelmes! Azt nem mondhatom meg, hogy kicsoda.

Orvos: Hát persze.

Anya: Doktor úr. Őszintén. ... Maga szerint én olyan vagyok, mint a többiek?

Orvos: Nézze, itt mindenki egy igazi egyéniség.

Anya: Értem. Akkor próbáljak meg beilleszkedni?

Orvos: Azért lehetetlent nem várok Öntől.

Orvos indul

Anya: Lehet még egy kérésem?

Orvos: Igen?

Anya: Hozna nekem színes ceruzát?

Orvos: Persze.

Az Orvos el, a gyerekek érkeznek

12. jelenet: Meghívó

Janka a buszmegállóban

Janka: Gyertek már! Le fogjuk késni!

Dzszeni és Erik iskolatáskával a hátukon be, a buszt pont lekésik, egy darabig némán néznek

utána

Dzszeni: Mikor jön a következő?

Janka: Fél óra múlva. Pedig a Julcsi nincs is velünk.

Dzseni: Ma lesz a tévében.

Erik: Honnét tudod?

Julcsi megjelenik a háttérben, a Hungary's Got Talent válogatóján várakozik,

a zene megszólal (Rihanna: Please don't stop the music)

Dzseni: Küldött SMS-t, hogy nem jön suliba, mert Pestre mennek.

Erik: Ma biztos nem lesz a tévében.

Dzseni: Mondom. Megírta.

Erik: De a megasztár az szombaton van, most meg kedd van.

Dzseni De nem a Megasztárba ment, hanem a Hungary's Got Talent-be.

Erik Az is szombaton van.

Dzseni: Leszarom, nem érdekel.

Janka két meghívót vesz elő a táskájából, odaadja Dzseniéknek

Janka: Anya küldi.

Dzseni: Kiengedték?

Janka: Nem. Majd csak március 21-én.

Erik: Akkor végre meggyógyul anyukád?

Janka: Igen.

Erik: Akkor végre minket visz a Gabi néni a mekdöncibe?

Dzseni: *(a meghívóra)* Ezt te rajzoltad?

Janka: Nem. Anya. Eljöttek?

Dzseni: Persze.

Janka: Köszí.

Erik: Mi köszönjük.

Janka: Azt hittem, hogy majd nem akartok.

Erik: Én nem félek anyukádtól.

Dzseni: Én sem. Szerintem igaza volt. Miért nem tudott adni neked egy plüssöt a Julcsi? Annyi játéka van, hogy be se fér tőlük a szobájába!

Erik: Ja ,mondjuk...

Dzseni: És még kit hívott meg anyukád?

Janka: A Julcsit.

Dzseni: Mi?

Janka: Apa bocsánatot kért tőlük.

Dzseni: És anyukád?

Janka: Küldött neki egy spongyabobot.

Dzseni: Egy plüssöt?

Janka: Aha.

Erik az ujjain számol, a zene egy pillanatra kiáll

Erik: Négyen leszünk a buliban.

13. jelenet: Zsúr

A zene felhangosodik, az átállás alatt Julcsit látjuk és halljuk énekelni, közben a többiek papírkoronát tesznek a fejükre. Az Anya érkezik utoljára, farmert és pólót visel, a sminkje teljesen normális, palacsintával kínálja a gyerekeket, a zene kiáll

Anya: *(normális tónusban)* És mi van veletek Julcsikám? Szüleid jól vannak?

Julcsi: Anyára tetszik gondolni, vagy apára?

Anya: Mindkettőre.

Julcsi: Lesz kistesóm.

Anya: Ejha!

Julcsi: De csak fél tesó, mert a Krisztának lesz kisbabája, nem az Anyunak.

Anya: Ki az a Kriszta?

Julcsi: Az apa titkárnője az Audinál!

Anya: Bocsánat, nem tudtam... És összeházasodnak?

Julcsi: Igen.

Anya: Tényleg?

Julcsi: Kriszta mondta, hogy szoliba kell járnia az esküvő előtt, mert nem áll jól neki a fehér.

Anya: Na, hát akkor ez tényleg komoly dolog. Ki kér még palacsintát? *(Dzseni és Erik jelentkezik)* Janka? Te nem eszel?

Janka: Nem.

Anya: Nutellás. A kedvenced!

Dzseni: *(Jankának)* Finom ám!

Anya: *(örömmel)* Dzsenikém, ízlik?

Dzseni: Ja, elég jó.

Anya: *(Jankának)* Kóstold meg a kedvemért!

Janka: Nem vagyok éhes.

Anya: Jó, akkor majd később. Viszont van itt neked valami más!

Az Anya elővesz egy csomagot, odaadja Jankának

Anya: Az én kislányomnak.

Meg akarja puszilni, de Janka elhúzódik tőle, hátra lép

Anya: Csak meg akartalak puszilni.

Janka: Most ne.

Anya: Csak egyet ide a homlokodra!

Janka: Nem akarom!

Apa: *(Anyának)* Hagyjad, ha most nem akarja.

Anya: *(Jankának az ajándékra)* Nem nézed meg?

Janka belenéz a zacskóba, kivesz belőle egy plüss egyszarvút

Erik: Egysza- egysza- egyszarvú!

Anya: Örülsz neki?

Csengetnek, Janka odaszalad az ajtóhoz

Anya: Várunk még valakit?

Erik: *(üvölt)* GABI NÉNI!!!!

Janka megöleli a Tanító nénit, a gyerekek is odaszaladnak hozzá, ölelgetik, rácsimpaszkodnak

Anya: Gyerekek, engedjétek be a Gabi nénit!

Tanítónő: *(Szülőknék)* Jó estét!

Apa: Jó estét!

Anya: Nahát! Micsoda meglepetés!

Tanítónő: *(zavarban)* A Janka hívott. Remélem, nem zavarok.

Anya: Nem. Egyáltalán... Csak nincs több korona.

Tanítónő: Tényleg. Rajtam kívül mindenkinek van koronája...

Erik: Én odaadom az enyémet a Gabi néninek!

Tanítónő: Köszönöm, maradjon a tiéd!

Julcsi: *(a Tanítónőnek)* Tessék elképzelni, hogy voltam Pesten a Hungary's Got Talent-ben.

Tanítónő: Na! És hogy sikerült?

Julcsi: Jól. A Rihannától énekeltem a Makasszát meg találkoztam a Csuja Imrével is!

Tanítónő: Tényleg?

Anya: Gabikám. Mit szólnál, ha tegeződnénk végre?

Tanító néni: Persze!

Anya: Ha már így bekerültél a családba... Már akartalak keresni, hogy megköszönjem, hogy vigyáztál a Jankára.

Tanítónő: Nincs mit. És jól vagy?

Anya: Igen, köszönöm. Most munkát keresek.

Tanítónő: És milyet szeretnél?

Anya: Bárminek örülnék, átmenetileg, de azért jó lenne a szakmámban elhelyezkedni. Már be is adtam néhány helyre az önéletrajzomat.

Julcsi: És mi az Anikó néni szakmája?

Anya: Én is tanító néni vagyok. Angol tanító néni.

Janka: *(Tanítónőnek)* Elmegyünk moziba?

Erik: Minket is tessék elvinni! Az nem igazság, hogy csak a Jankával tetszik moziba járni!

Anya: *(Jankától)* Ti voltatok moziban?

Janka: Igen.

Anya: Ketten?

Janka: Hárman.

Anya: *(Apának)* Te is voltál?

Apa: Voltam.

Janka: *(Tanítónőnek)* Akkor elmegyünk?

Tanítónő: *(zavarban)* Én nem tudom. Szerintem anyukádat kérdezd.

Janka: Ő nem jön el.

Anya: Miért ne mennék?

Janka: Mert félsz, hogy rád köhög, aki mögötted ül.

Anya: Jó, hát szóljon, aki szereti, ha leköhögik? *(Erik jelentkezik)* De elmegyek veled szívesen! Majd az utolsó sorba ülünk, ott biztos nem köhög ránk senki.

Janka: De én nem akarok az utolsó sorban ülni!

Anya: *(kedvesen)* Akkor oda ülünk, ahová szeretnél.

Janka: *(Tanítónőnek)* Kimegyünk az udvarra?

Erik: Bújócskázunk!

Anya: Hagyjátok egy kicsit a Gabi nénit! Biztosan fáradt.

Janka: Ő sosem fáradt.

Tanítónő: Azért ez túlzás...

Janka megfogja a Tanítónő kezét

Janka: Tessék kijönni velünk!

A Tanítónő feláll, a gyerekek felveszik a kabátjukat

Erik: *(Tanítónőnek)* Ugye holnap nem tetszik feleltetni magyarból? Szerintem már nem lesz időnk tanulni. De megígérem, hogy reggel a buszon átnézem az Anyám tyúkját! Nem akarom kihasználni, hogy a tanító néni ilyen kedves.

Tanítónő: Az Anyám tyúkját a múlt héten vettük. Holnapra a Himnuszt kéne tudni.

Erik: Persze, hogy a Himnuszt! Én is azt mondtam.

Janka: Apa, gyere te is!

A gyerekek kiszaladnak, a Tanítónő és az Apa elindulnak kifelé, az Anya megfogja az Apa kezét, nem engedi kimenni, ketten maradnak a szobában. (Párhuzamosan látjuk a gyerekeket és a Tanító nénit is bújócskázni az udvaron)

Anya: Te tudtál erről?

Apa: Miről?

Anya: Hogy idejön.

Apa: Nem.

Anya: Hármasban voltatok moziban?

Apa: Anikó, kérlek...

Anya: Mondjál már valamit!

Apa: Mentem a Jankáért a Gabi nénihez, ő meg kitalálta, hogy nézzük meg azt a ... hülyeséget, és meghívta a Gabikát. A Gabi nénit. Most mit kellett volna csinálnom?

Anya: Hogy mit kellett volna csinálnod? Elköszönni szépen ettől az álszent kis kurvától, és soha többé nem bízni rá a gyereket!

Apa: ... Ez így nem lesz jó... Ez így nagyon nem lesz jó...

Anya: A lányom hozzám se szól, amióta hazajöttem. Erre megérkezik ez a nő, és a nyakába ugrik?

Apa: Na jó. Nyugodj meg!/
/Ne nyugtatgass engem, mert ettől leszek ideges!

Anya: /Te meg ne kiabálj, mert.../

Apa: Te meg ne kiabálj, mert.../

Anya: /Mert? Mi lesz? Elvitetsz a hülyék közé?

Szünet

Apa: A lányod nem azért fordult el tőled, mert elment moziba a Gabi nénival.

Képes voltál elpaterolni a kutyáját, csak azért, mert zavart, hogy ugat...

Anya: Nem azért vittem el.

Apa: Jó, akkor, mert „bacilusokat terjeszt.”

Anya: Nem ez a lényeg!

Apa: Hát akkor micsoda?

Anya: Az, hogy beteg voltam!

Apa: Na, végre, hogy kimondtad!

Anya: De ezért nem kell engem bántani!

Apa: Akkor gyógyulj meg! Vagy menj vissza a kórházba! A Janka már nem kisgyerek! Nagyon is felfogja, hogy mi történik körülötte! Csak egy kolonc a nyakadon, akitől „nem tudsz pihenni”!

Anya: *(sírva)* Én szeretem a lányomat!

Apa: *(rákiabál)* Kevés! Ne csak akkor szeresd, amikor te akarod! Ő nem egy kutya, akit kidobhatsz az utcára, ha éppen nincs hozzá kedved!

Anya: Nem dobtam ki az utcára!

Szünet

Apa: Bezártad a fészerbe. Egy mesekönyvvel. Hogy tudjál pihenni...

Anya: Ez nem igaz!

Apa: Hazudik a gyerek?

Anya: Nem. Csak rosszul emlékszik.

Apa: Igen? És arra emlékszel, amikor a huszadik születésnapodon kimentünk a Duna partra sétálni? Nyolc hónapos terhes voltál. Ott tornáztál mellettem, hogy minél előbb *kijöjjön* belőled a gyerek.

Anya: Azért csináltam, mert fájt a derekam!

Janka odaszalad az Apához

Janka: Apa, jössz?

Apa: Mindjárt megyek.

Janka: De most gyere!

Apa: Mindjárt megyek!

Janka el

Anya: Nem értem, miért kellett ezt most előhozni...

Apa: Anikó, én félek tőled.

Anya: Jaj, hagyjál már!

Apa: Én félek tőled.

Anya: Fogadjunk, hogy az anyád uszított ellenem! Ő beszélte tele a fejedet, igaz?

Apa: Na, jó. Én ezt nem hallgatom tovább.

Az Apa kimegy az udvarra, a Tanítónő kint áll egyedül, a gyerekek elbújtak

Apa: Gyerekek? Hol vannak?

Tanítónő: Bújócskáznak.

Apa: Maga nem játszik?

Tanítónő: Engem már megtaláltak.

Csend

Tanítónő: Szólok nekik, hogy jöjjenek elő. Nehogy megfázzanak.../

Apa: /Szerintem nem fognak! Hadd játszanak egy kicsit! Vagy maga fázik?

Tanítónő: Nem.

Szünet

Apa: És? Lenne kedve eljönni velünk?

Tanítónő: Moziba?

Apa: Igen.

Tanítónő: Kedvem az lenne...

Apa: Akkor? Holnap délután?

Tanítónő: *(kedvesen)* Szerintem nincs már rám szükség.

Apa: A lányom nagyon ragaszkodik magához.

Tanítónő: Az iskolában mi elég sokat lehetünk együtt.

Apa: Szeretném valamivel viszonzni a kedvességét. Nagyon sokat segített nekünk.

Tanítónő: Szívesen vigyáztam a Jankára. Nagyon szeretek vele lenni. És persze magával is. Ne érezze úgy, hogy meg kéne hálálnia!

Szünet

Apa: Akkor nem feltétlenül hálából, hanem, mert... örülnék, ha elmehetnénk kettesben/

/Erik keresi a többieket, odasettenkedik a felnőttekhez

Erik: *(az Apa felé fordul, mutató ujját a szája el téve)* Ssssss...

Apa: *(halkan)* Nézted már őket a ház mögött?

Erik: *(halkan)* Még nem.

Apa: *(halkan)* Hát akkor?

Erik: *(halkan)* Köszönöm!

Erik el, csend

Apa: Mit gondol? Eljönne velem?

Tanítónő: Moziba?

Apa: Akár. Vagy vacsorázni mondjuk vagy nem is tudom hova lehetne még?
Magának van ötlete?

Tanítónő: Nincs.

Apa: Akkor menjünk el holnap vacsorázni!

Szünet

Apa: Nem muszáj holnap. Amikor magának jó.

Tanítónő: Nem hiszem, hogy ez jó ötlet. *(kedvesen)* Én nagyon megszerettem magukat. Nagyon kedves emberek. Szorítok, hogy minden helyre jöjjön. Hogy újra egy család legyenek.

Szünet

Apa: Értem. Hát, meglátjuk. ... Bocsásson meg! Nem akartam tiszteletlen lenni. Nem szeretném, ha azt gondolná, hogy félreértettem a kedvességét.

Tanítónő: Jaj nem! Sőt! Nagyon jól esik, hogy elhívott vacsorázni! *(odalép az Apához, megfogja a kezét)* Tényleg!

Az Anya érkezik

Anya: Hú, de hideg van itt.

Az Apa és a Tanítónő szétrebbennek

Anya: Hol vannak a gyerekek?

Tanítónő: Elbújtak.

Az Apa és a Tanítónő el

Anya: Janka! Janka! Hol vagy, kislányom?

Az Anya keresi Jankát, végül megtalálja

Anya: Janka...

Janka: Anya, ezt most miért kellett? Bújócskáztunk!

A kislány leleplezésével a játéknak is vége, Dzseni, Erik, Julcsi el

Anya: Ne haragudj, nem tudtam. *(Janka ott akarja hagyni)* Várj egy kicsit! Nem voltam jól mostanában, de meg fogok gyógyulni.

Janka: Jó. Mehetek?

Anya: Mit szólnál, ha hazahoznánk a Bodzát?

Csend

Janka: Igaziból?

Anya: Igen.

Szünet

Janka: De akkor soha többé nem viszed el sehova?

Anya: Nem, megígérem!

Janka hozza Bodza kislabdáját, az Anya pedig a táskáját, indulnak

13. jelenet: Bodza

Janka: Itt lakik a Bodza?

Anya: Szólsz neki?

Csend

Anya: Mi a baj?

Janka: És ha nem akar hazajönni velünk?

Anya: Hívd ide nyugodtan!

Janka: Bodza! Bodza!

Csend

Janka: Nem ismeri meg a hangomat?

Anya: Próbáld meg még egyszer!

Janka: Bodza! ... Bodza!

Egy Kisfiú érkezik, egy játék gépfegyverrel lövöldözik

Kisfiú: „Idegen betolakodás a hármaskapunál! Erősítést kérek!”

Anya: Szia! Itthon van a nagymamád?

A Kisfiú rájuk lő

Anya: Itthon van a nagymamád?

Kisfiú: Nincs.

Anya: És a Bodza?

Kisfiú: „Jövünk, Jack! Itt vagyunk!”

A Kisfiú lövöldözik

Anya: A kutyája itthon van?

Kisfiú: Az az én kutyám.

Anya: És itt van?

A Kisfiú elbújik

Anya: Egyedül vagy itthon?

Szünet

Anya: Egyedül vagy itthon?

Kisfiú: Nem engedek be idegeneket.

Anya: Azt nagyon jól teszed. Mikor jön vissza a nagymamád?

Kisfiú: Miért?(*az Anya felé tartja a fegyvert*)

Anya: Szeretnék elvinni a Bodzát.

Csend, a Kisfiú rémülten nézi az Anyát, kisvártatva megszólal

Kisfiú: A Bodza az én kutyám!

Anya: (*kedvesen*) A Bodza a Janka kutyusa. Csak itt hagytuk a mamádnál, mert nem tudunk rá vigyázni. De most szeretnék haza vinni.

Kisfiú: A Bodza az én kutyám!

Anya: Eljöhetsz hozzánk bármikor, ha játszani szeretnél velem!

A Kisfiú elsírja magát

Kisfiú: A Bodza az én kutyám! Az enyém!

Janka: Menjünk.

Kisfiú: (*zokogva*) És nem adom oda senkinek! Ő az én kutyám!

Anya: Nem, ő a Janka kutyája.

Janka: Menjünk!

Kisfiú: És megmondalak titeket a nagymamámnak! És rátok küldöm a katonáimat! És le fogják fűrészelni a fejeteket!

A Kisfiú egyre keservesebben sír, Janka odalép hozzá, nyújtja felé a labdát, a Kisfiú elveszi tőle, majd sírva elszalad, csend

Anya: Hogy tehetném jóvá?

Janka nem néz az Anyára

Anya: (*kétségbeesve*) Elmegyek dolgozni, lesz munkám... (*elővesz a táskájából egy köteg szórólapot*) Nézd, ezt mind szétosztjuk, (*feldobja a szórólapokat a levegőbe*) és az összes gyereket én fogom tanítani ebben a városban, és a

pénzből veszek ennek a kisfiúnak egy másik kutyát, és akkor biztos elhozhatjuk a Bodzát! Jó lesz így?

Janka nem felel

Anya: *(megfogja a kezét)* Vagy mit szeretnél, Janka?

Julcsi érkezik

Anya: *(kiabálva)* Mit?

Julcsi megriad, összerezzen, csend

14. jelenet: Szórólap

Julcsi: Csókolom... Szia Janka.

Janka: Szia./ Anya: Szia Julcsikám...

Janka letérdel a földre, próbálja összeszedni a szórólapokat

Julcsi: Mit tetszenek itt csinálni?

Az Anya tanácstalanul néz Jankára, kisvártatva Janka megszólal

Janka: Szórólapozunk.

Janka ad egy szórólapot Julcsinak

Anya: Ha szeretnéd, téged is szívesen korrepetállak angolból.

Julcsi: Engem?

Anya: Igen.

Julcsi: De én németes vagyok.

Anya: Hát... éppen azért. Hogy angolul is megtanulj.

Julcsi: *(bizonytalanul)* Jó... Megbeszélem apával.

Anya: Apukádnak már lett új asszisztense?

Julcsi: Új? Az még a Kriszta. Miért tetszik kérdezni?

Anya: Csak azt hittem, hogyha összeházasodnak, akkor már nem fog ott dolgozni.

Julcsi: De még nem házasodtak össze.

Anya: Értem.

Julcsi: *(most esik le neki)* Ja, hogy az apa asszisztense szeretne lenni?

Anya: Akár. Megfordult a fejében.

Julcsi: Hát... Az a Kriszta.

Anya: Jó. ... Hívjatok bátran, ha menjek angol órát tartani!

Julcsi: Csókolom... Szia Janka!

Julcsi el

Az Anya és Janka egy darabig nem szólnak egymáshoz, az Anya félve a kislányra tekint, majd Janka is ránéz az Anyára, nyújtja felé a kezét, végül kézenfogva elmennek

15. Évzáró

Üres tér, csak a bejátszást halljuk, ami alatt Bachtól a Cantata 140 (Wachet auf, ruft uns die Stimme- Kórus) szól

Anya hangja: Jó napot kívánok, Villám Antalné, Anikó vagyok a WS Teleshoptól. Engedje meg, hogy bemutassam önnek legújabb akciónkat, a Pedi Spin 1 + 1-et. A Pedi Spint a bőrkeményedés gyors eltávolítására fejlesztették ki, hogy lábát ezentúl könnyedén ápolhassa. A Pedi Spin a lereszelt bőrt a készülék fejében tárolja, így nem kell a pedikűrözés után takarítani. A készülék négy darab ceruzaelemmel működik, melyek nem képezik a készlet részét. Különleges akciónk keretén belül most két darab Pedi Spin lehet az Öné hihetetlenül kedvező áron, mindössze 7990 forintért! Érdekli?

Beszaladnak a gyerekek, ünneplőben fociznak az iskola udvarán

Erik: *(üvölt)* Passzold ide Janka! Passzold ide Messinek! *(ugrál)*

Janka: Nem is vagyunk egy csapatban!

Erik: Nem baj!

Dzseni: *(Eriknek)* Álljál már le!

Erik: Fogadjunk, hogy belövöm!

Dzseni: Azt mondtam, hogy szünet van! Süket vagy?

Erik belerúg a labdába

Erik: Góóóó! *(felugrik a magasba, keresztet vet, majd megcsókolja a kezét)*

Dzseni: Milyen gól? Mondom, hogy szünet van!

Erik: Most azért, mert berúgtam?

Dzseni: Dehogyan rúgtad... Mi van már ezzel a cipzárral, szétkapom mindjárt!

Janka megpróbálja lehúzni Dzseni cipzárját

Julcsi: Janka! Az Erik azt mondta, hogy húzd le neki is a cipzárját...

Erik: Mi? Nem is mondtam ilyet!

Julcsi: Tudjátok, hogy hova megyünk nyaralni?

Dzseni: Szerinted honnét tudnánk?

Szünet

Dzseni: Most akkor nem mondd?

Julcsi: Bibionéba!

Erik: Az hol van?

Julcsi: A tengerparton!

Janka: És apukáddal mész vagy anyukáddal?

Julcsi: Mindkettővel.

Erik: Egyszerre?

Julcsi: Aha.

Dzseni: És a Kriszta?

Julcsi: Ő nem jön.

Dzseni: Nem úgy volt, hogy összeházasodnak a fateroddal?

Julcsi: De igen, csak apa már nem akar.

Janka: Hogyhogy?

Julcsi: Sok a Krisztával a konfliktus.

Dzseni: Szegény apád! Anyáddal ugyanez volt a baja.

Erik: Akkor miért megy vele nyaralni?

Julcsi: Azért, mert amikor a múlt héten az anyu elment vacsorázni egy bácsival, az apu nagyon dühös lett, és megígérte, hogy elvisz minket nyaralni, ha az anyu soha többé nem találkozik azzal a szarjankóval. *(nevet)*

Erik: Ez a neve? *(nevet)* Nem értem. És mi lesz a féltesóddal?

Julcsi: Kit érdekel? *(belerúg a labdába)* Különben sincs már az anyunak konfliktusa.

Erik: És Fonyódra jöttök? Ugye Dzseni, mi is megyünk?

Dzseni: Táborba? Biztos, hogy nem.

Erik: De miért nem? Ez az utolsó közös nyarunk!

Dzseni: Tudod, hogy mikor van ébresztő? Biztos, hogy nem fogok reggel hétkor kelni!

Julcsi: Én megyek.

Az Anya érkezik, csinos nyári ruhát visel

Anya: Sziasztok! Nem láttátok a Gabi nénit?

Julcsi: Biztos a tanáriban van...

Anya: Köszönöm! Mindjárt jövök!

Anya el

Erik: Gyere Janka! Gondolkodtam.

Janka: Micsodán?

Erik: A kettőnk dolgán. Hogy hogyan tudnánk egy suliba járni.

Janka: És? Kitaláltál valamit?

Erik: *(jelentőségteljesen)* Igen. Én nem megyek a Tulipánosba, inkább megyek veled az Orgonába. Mondjuk nagyon sok a pótolni valóm, de ha minden nap egy félórát tanulok, akkor szerintem sikerülni fog.

Janka: Szerintem is! Segítek, ha akarod!

Erik: Kösz. Vagy beszélhetnénk a Gabi nénivel is. Hátha tud intézni valamit.

Janka: Jó ötlet.

A Tanítónő be

Tanítónő: Gyerekek! Hol vannak a virágok?

Erik: Eldugtuk őket a padok alá.

Tanítónő: Minek?

Erik: Nem akartuk kitenni őket a tűző napra.

Tanítónő: De hát mindjárt kezdődik az ünnepség! Verset felmondtátok már?

Dzseni: Háromszor.

Erik: Egyszer.

Dzseni: Háromszor. Meg úgyis sűg a Janka, ha elfelejtjük.

Erik: Gabi néni! Ha majd lesz pár perce szót váltani, szeretnék négyszemközt áttárgyalni valamit a Gabi nénivel.

Tanítónő: Rendben, Erik, áttárgyaljuk. KészülődjeteK, légy szíves!

A gyerekek el, az Apa érkezik

Apa: Jó napot.

Tanítónő: Jó napot.

Zavart csend

Apa: Megint korán érkeztem?

Tanítónő: Egy kicsit. ... Nem is gondoltam, hogy eljön.

Apa: Hát ... persze, hogy eljöttem. ... Anikó még nincs itt?

Tanítónő: Még nem láttam.

Szünet

Tanítónő: Rég találkoztunk.

Apa: Nem tudtunk jönni a szülőikre. Sok volt a dolgunk mostanában...

Tanítónő: Semmi baj. Janka gondolom mindent átadott, amit kellett...

Apa: Igen... Remélem.

Tanítónő: Biztosan.

Csend

Tanítónő: Akkor? Talán most látjuk egymást utoljára?

Apa: Ki tudja? Olyan kicsi ez a város, mégsem futottunk össze mostanában.

Tanítónő: Igen. Érdekes... Még a kocsiját se láttam... Gondoltam, biztos lecserélte.

Apa: Nem. Ugyanazzal a Fiattal járok.

A Tanárnő elmosolyodik

Apa: Mi az?

Tanítónő: Tegnap ment a Jégkorszak a tévében...

Apa: Képzelve, én is láttam... Mondjuk én nem néztem végig. Csak a Janka.

Tanítónő: Sokszor eszembe jut...

Apa: A mozi?

Tanítónő: Az is. ... Meg hogy... mi lett volna, ha elmentem volna magával vacsorázni.

Csend

Apa: *(alig érthetően)* Miért nem hívott fel?

Tanítónő: ... Azt hittem, hogy jól vannak, új lakásba költöztek...

Apa: Albérletbe. És maga, jól van?

Szünet

Apa: *(félve)* Van valakije?

A Tanítónő bátortalanul bólint

Apa: Én egyszer láttam magát. ... Ezek szerint, nem vett észre.

Az Anya érkezik

Anya: Sziasztok! *(megpuszilja a Tanító nénit)* Már mindenhol kerestelek. De jól nézel ki!

Tanítónő: Te is!

Anya: Hát igen... Nyugodtabb az élet így, hogy nem kell aggódni a hitel miatt. Elköltöztünk. Mesélte a Janka?

Tanítónő: Persze.

Anya: Nagyon kicsi a lakás, de szeretjük. Közel van az új iskolához is... Mondjuk panel, szóval még meg kell szokni a hangzavart... Van fölöttünk egy pasi, minden reggel olyan hangosan fújja az orrát a zuhany alatt, hogy arra ébred az egész ház. A jobb szomszédunk meg tüsszög, de iszonyú hangosan ám! És csak este. Tíz óra körül elkezd, tart egy negyed órát, aztán abbahagyja. És akkor van még egy kutya a házban, meg egy zongoratanárnő, de azért szeretjük. Lett munkám, teleshop... De csak átmeneti, amíg nem vesznek fel valamelyik suliba. Ezért is kerestelek, hogy van- e már eredmény?

Tanítónő: Milyen eredmény?

Anya: Beadtam hozzátok az önéletrajzomat.

Tanítónő: Tényleg?

Anya: Igen.

Tanítónő: Mint micsoda?

Anya: Tanítónő!

Janka érkezik

Janka: Szia Apuci! *(megöleli)*

Anya: Szerinted lenne esélyem?

Tanítónő: *(zavarban)* Nézd, én nem tudok róla, hogy lenne szabad állás... Vagy hogy keresnénk valakit.

Anya: Attól még fel tudtok venni, nem?

Tanítónő: Ebben nem én döntök.

Apa: *(az Anyának)* Majd megkérdezzük az igazgató urat. Gyere!

Anya: *(a Tanítónőnek)* De hát olyan kicsi ez az iskola, összetartó a tantestület, téged itt mindenki szeret... Nem hinném, hogy nincs ebbe beleszólásod.

Tanítónő: Tényleg nincs.

Anya: Pedig nagyon jól sikerült az önéletrajzom. Ugye, Tóni? Ő gépelte be!

Tanítónő: Meg fogom nézni. Esetleg add be máshova is, mert két angol tanárunk is van.

Anya: Téged miért vettek fel?

Tanítónő: Engem?

Anya: Igen, téged.

Tanítónő: ... Pont kerestek valakit, és alkalmasnak találtak.

Anya: És szerinted én nem lennék alkalmas?

Apa: Anikó. Nem erről van szó. Gyere!

Anya: Akkor? Miről?

Tanítónő: Arról, hogy már minden pozíció be van töltve. Biztos, hogy most nem tudsz jönni hozzánk tanítani. Sajnálom.

Gondnok érkezik

Gondnok: Gabika! *(meglátja az Anyát)* Elnézést!

Anya: Mondja csak nyugodtan!

Gondnok: *(a Tanítónőnek)* Nem látta véletlenül a zászlót?

Tanítónő: Melyik zászlót?

Gondnok: A magyart.

Tanítónő: Azt nem az Elvira tanárnő vitte el?

Gondnok: Hova?

Tanítónő: A tüntetésre.

Gondnok: Kérdeztem az előbb, de azt mondta, hogy nem tudja, hol van.

Tanítónő: Akkor nincs ötletem!

A Tanítónő elindul kifelé, visszafordul

Tanítónő: Tibor, menni fog a Bach?

Gondnok: Inkább beadnám youtube-ról.

A Gondnok elindul kifelé, az Anya utánaszól

Anya: Várjon egy kicsit!

Gondnok: Igen?

Anya: Kifestette már?

Gondnok: Mit?

Anya: A termet.

Gondnok: Melyiket?

Anya: Az osztálytermet. Az enyémet. Megbeszéltük, hogy sárgára festi a falakat. Nem lehet ebben a nyomasztó zöldben tanítani. Olyan, mintha egy kórházban lennénk. Meg ezek a lepukkant bútorok is... Meg kéne már javítani! Az én osztályom barátságos teremben fog tanulni.

Apa: Menjünk...

Anya: És az ajtóra virágokat lehetne festeni. Vagy tudja mit? Azt majd megcsinálom én a gyerekekkel.

Gondnok: Rendben...

Anya: Janka! Képzeld, itt fogok tanítani! De kár, hogy jövőre már nem ide fogsz járni! *(megöleli)*

Janka: Anya, kezdődik az ünnepség...

Apa: *(az Anyának)* Gyere!

Anya: Persze. Menjünk!

Mindenki elfoglalja a helyét az ünnepségen, megszólal Bachtól a Cantata 140 (Wachet auf, ruft

uns die Stimme), a Tanítónő kiáll a pódiumra

Tanítónő: Kedves Szülők, gyerekek, elballagó kis diákok! Ismét eltelt egy év, és elérkezett a várva várt nyári szünet. Én mégis szomorú vagyok egy kicsit, hiszen az osztályommal, a 4. B. tanulóival, most vártuk utoljára közösen a vakációt. Jövőre felső osztályba léptek. Egyre több és érdekesebb óráitok lesznek, amit új tanárok tartanak majd nektek, egy új iskolában, egy másik osztályteremben, új barátok között.

Büszke vagyok rátok, hogy végig, az első osztálytól kezdve, példásan teljesítettetek. És most nemcsak a tanulmányi eredményekre gondolok, hanem arra, hogy mindig igazi osztályközösségként viselkedtetek, kiálltatok egymásért a bajban, és képesek voltatok megőrizni azt az őszinteséget, kedvességet, kíváncsiságot, játékoságot, amivel még az óvodából érkeztetek hozzánk.

Boldog vagyok, hogy ott lehettem mellettetek, amikor először léptétek át az iskola kapuját, hogy együtt kirándulhattunk a Bakonyban, hogy kánonban énekelhettük a „Pál, Kata, Pétert”, hogy hóembert építhettünk az iskola udvarán, és hogy velem tanultatok meg leírni a neveteket.

Int a gyerekeknek, hogy jöjjenek ki hozzá, odaállnak Gabi néni mellé

Julcsi: Mi is mondunk köszönetet, annyi minden nevettetett

Gabi néni, Tibor bácsi és az egész tantestület.

Dzsen: Megtanultam ezt is, azt is, ha a házim elmaradt is,

Gabi néni pótolta velem, nem hagyta, hogy egyes legyen.

Erik: Köszönjük a nagypapának, hogy biztatott, el ne fáradj!

Julcsi: Én meg azt az apukámnak, hogy azt mondja, sose bágyadj!

Janka: Támogattak jóban, rosszban, kincseimet el ne szórjam

Édesapám, édes...*(elcsuklik a hangja)*

Janka próbálja folytatni a verset, de nem sikerül, elsírja magát

A többiek nem tudják, hogy mit csináljanak, végül Dzseni súg neki

Dzseni: *(halkan)* Édesanyám...

Többiek is súgják: Édesanyám...

Janka nem tud megszólalni, egyre jobban sír

Dzseni: *(hangosan, Janka helyett befejezi a verset)* Édesapám, édesanyám, fogta kezem, el ne rontsam.

Janka kivételével mind hangosan: Napraforgók, kis virágok, napsütésben érő álmok.

A Tanítónő beáll a gyerekek közé

Tanítónő: Kívánok Nektek nagyon szép nyarat, új élményeket, és hogy az együtt töltött négy évre ne csak akkor emlékezzetek, amikor elsétáltok régi iskolátok kerítése előtt. Maradjatok mindig ugyanolyan jók, mint amilyennek megismertelek titeket!

A Gondnok közelebb lép hozzájuk, hogy lefényképezze őket, tőlük kicsit arrébb ott áll az Anya és az Apa is, ők is látszanak a tablón. Felvillan a vaku fénye, majd hirtelen sötét, a zene is véget ér

Vége